

ÁRNYBÓL AZ ANGYAL

„Gazdag képzelettel megalkotott,
csodálatos világot tár elénk.”

On Sai

finep ●
selection

ANDREW LUCAS MCILROY

ANDREW LUCAS MCILROY

ÁRNYBÓL
AZ ANGYAL

A N D R E W L U C A S M C I L R O Y

ÁRNYBÓL AZ ANGYAL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Írta: Andrew Lucas McIlroy

Szerkesztette: Moskát Anita

Copyright © Andrew Lucas McIlroy, 2013

A borító grafikáját és az illusztrációkat készítette: Andrew Lucas McIlroy

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 986 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Árnyból az angyal, eljött hozzátok,
Lássátok, lássátok.
Ő léssen néktek üdvözítőtok,
Lássátok, lássátok.*

YVON JACOBS HOLTFÁRADTAN ROGYOTT LE A FÖLDRE, háta és karja olyannyira sajgott, hogy semmi más nem érdekelt. Először végzett férfimunkát a mezőn, a kasza kis híján akkora volt, mint ő maga, nehezen tartotta és félt is tőle, ennek ellenére nagyon igyekezett. A nap vége felé azonban pihenőt engedélyezett magának. A munkafelügyelőt könnyen kijátszotta, a férfi jobbára csak heverészett a kifeszített ponyva alatt, percenként rángatta elő zsebóráját, már nagyon várhatta a műszak végét. Az apja keményebb diónak bizonyult, állandóan magán érezte a tekintetét, ám a délutáni ima idejét kihasználhatta. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer így várja majd az Örökkévalóhoz intézett fohászokat, hisz addig a templomba járásnál semmit sem utált jobban. Most azonban akadt egy. Az aratást sokkal jobban gyűlölte. Yvon nem érezte magát felnőttnek, és azon kívül, hogy apjával együtt kizavarták a falu határába, nem is bántak vele férfihoz méltón. A házimunkát ugyanúgy el kellett végeznie, mosott, takarított, sőt, főzött is, de a férfiak társaságában hallgatnia kellett, akár az asszonyoknak. Ráadásul az öccsét is folyton a nyakába varrták. Pedig ha valami, hát a gyermekek nevelése bizonyosan női munka.

Yvon kifújta magát. A fák közül rálátott a földekre, nézte az összekötött kévéket. Hihetetlennek tűnt, hogy az mind az ő munkájuk

gyümölcse. A fiú mindenhol aranyló búzalkalászokat látott, még lehunyt szemmel is. Azt kívánta, bárcsak nekik is lenne egy olyan pöfögő masinájuk, mint amit az egyházmegye nagyobb földjein használtak. Még sosem látott ilyesmit, de a felnőttektől gyakorta hallotta, hogy azzal milyen gyorsan megy a munka.

A falubéliek még nem fejezték be a délutáni imádságot, fejüket lehajtva, halkán mormogtak. Pontban három óra lehetett, a Szent Könyv szerint az Örökkévaló első prófétája ekkor támadott föl halottaiból, így az egyház megkövetelte híveitől a délutáni imádságot. Yvon elgondolkodott. Még nem találkozott olyan felnőttel, aki megszegte volna ezt a parancsolatot, pedig a falu papja nem ellenőrizhetett mindenkit. Vajon tényleg elkárhozik, amiért inkább pihen, mintsem imáját és hódolatát fejezi ki a bölcs prófétának? Vajon tényleg a poklok legszörnyűbb kínját kell majd elszenvednie? Yvon nem mert kockáztatni, gyorsan elmormolt egy rövidebb imádságot. Talán ezért nem fedezte fel azonnal, hogy valami nincs rendjén.

Hiába dolgozott Yvon a férfiakkal a földeken, édesanyja még az öccsét is az ő gondjaira bízta. A fiú bosszankodott emiatt, és bár mások is akadtak, akik porontyaikat magukkal cipelték dolgozni, ő bizony egyáltalán nem tudta, mihez kezdjen a kis Caileannel. A fiúcska ötéves lehetett, de pontosan már nem emlékeztek, mikor született. Mindenesetre ahhoz elég nagy volt, hogy fusson, amerre lát. Yvon beáshatta volna a földbe, ahogy mások tették az öccsükkel, vagy kiköthette volna egy fához... Ám akárhogy is, szerette a kis Cailie-t, nem volt szíve hozzá, hogy ilyesmit műveljen vele. Így egyszerűen csak otthagya a mező szélén, a fák árnyékában. Mivel a kis taknyos igen eszes kölyök volt, és mindent megértett, amit mondtak neki, Yvon nem aggódott. Elmagyarázta öccsének, hogy nem mehet

sehová, üljön a fenekén, majd kezébe adta a játékait és otthagyta. Munka közben gyakorta a fák felé pillantott, látta, hogy Cailie egy pillanatra sem pihent, szaladgált, gallyakat gyűjtött, botokat tördelt, egész nap járt a lába. Hol eltűnt, hol előbukkant a bokrok közül. Így aztán, mikor Yvon megszökött apja mellől, és testvérét nem látta, hosszú percekekig fel sem tűnt neki a hiánya.

Ahogy Yvon észrevette Cailie eltűnését, rögtön elmúlt a fáradtsága. A fiú felpattant a földről, a körülötte lévő fákat fürkészte. A földeket körülvevő cserjés olyan ritkás volt, hogy azonnal meglátta volna öccsét, ha a közelében bóklászik, ám Cailie-t sehol sem találta. Yvon felugrott egy korhadó fatörzsre, a magaslatról belátta az egész környéket. Tudta jól, hogy mindketten hatalmas bajba kerültek. Öccsét apró lába viszi, amerre lát, őt pedig... egész bizonyosan agyonverik odahaza, ha Cailie-nek baja esik.

Yvon néhányszor a nevét kiáltotta, de öccse nem bukkant fel. A fiú utolsó pillantást vetett a földeken dolgozó felnőttekre, majd útnak indult a közeli erdőbe. Azonnal segítséget kellett volna kérnie, ezt tudta ő is... Ám egyszerűen képtelen volt az apja elé állni, ezért úgy döntött, egyedül oldja meg a problémát.

Amint teltek az órák és beesteledett, a fiú egyre jobban kétségbeesett. A vaksötétben, a fák között botorkálva azt kívánta, bárcsak segítséget kért volna még a legelején. Apja valószínűleg akkor is megverte volna, de legalább Cailie előkerült volna. Talán... Így viszont lehet, hogy soha többet nem látja.

Yvon a fatörzsek labirintusában szünet nélkül ordított az öccse után, végül a gombóc a torkában és feltörő könnyei elhallgattatták. Még sosem járt az éjszakai erdőben, hiszen a boszorkányokról, farkasemberekről, trollokról szóló mendemondák miatt eszébe sem jutott ilyesmi. Yvon azonban elhatározta, hogy nem megy haza Cailie

nélkül. Hiába rezzent össze minden neszre, kitartott. Mikor egy bagoly röppent el fölötte, szíve majd kiugrott ijedtében. Minden árnyban, faágban szörnyeteget látott, így nem volt csoda, hogy kis híján elszaladt, mikor a régi kútnál egy ismerősbe botlott.

A Szent Háború előtti időkben istentelen, hatalmas démonoknak állítottak templomot a vidéken, ezt mindenki tudta. A régi szentélyből mára csak romok maradtak, egy közeli tisztáson azonban kúthoz hasonló építmény állt. A falu papja, Mr. Wooton váltig állította, hogy az maga a pokol kapuja, bárki, aki csak a közelébe merészkedik, azon nyomban szörnyethal. És persze kísértetek is látogatják, azon szerencsétlenek szellemei, akiket a pogány időkben áldoztak fel, majd a kútba hajították őket. Így a tisztás és a különös építmény kiváló találkahellyé vált azok számára, akik tilosban jártak. Mivel az ópium és különféle kábítószeres a nagyvárosokban élő emberek privilégiuma volt, vidéken legfeljebb azok járhattak tilosban, akik a kedvesükkel találkoztak.

Bonnie Siggis nem először járt a régi kút közelében, mondhatni, majd' minden második nap látogatását tette a tisztáson. És hát igen, nagyjából a lovagjait is ilyen sűrűn váltogatta. Már amennyiben lovagnak lehet nevezni azokat a férfiakat, akik rögvest rátérnek arra a bizonyos lényegre. Bonnie gyönyörű lány volt, a legszebb az egész faluban, és köztudottan nem fukarkodott a bájaival. Hogy a csendes, istenfélő közösség miért tűrte meg mégis? Egyrészt azért, mert sosem tudták rajtakapni. Másrészt pedig, és ez volt a nyomósabb érv, a lány olyan titkot őrzött, ami egy életre biztosította, hogy senki nem vádolhatja őt sem boszorkánysággal, sem szajhálkodással. Ez a titok pedig nem volt más, mint hogy a jóra való Mr. Wooton, a falu papja, pontosan milyen pozíciókat kedvel ama bizonyos

eseményénél. Szegény Wooton atya amúgy jámbor, jólelkű férfiú volt, csak hát az évtizedeken át tartó önmegettartóztatás... a Bonnie lány duzzadó keblei az első padsorban... ez még neki is sok volt. Bonnie Siggs azóta is majd kipukkadt a nevetéstől, mikor arra a fél-óraóra gondolt, ott hátul, a paplak kertjében. Talán aznap este is ez járhatott a fejében, mert hirtelenjében minden ok nélkül felkacagott, a kezében lévő lámpás ide-oda hintázott. A lány szép, telt arca csúf maszkká torzult az imbolygó fényben, így nem csoda, hogy a fák közül előbukkanó Yvon halálra rémült tőle.

– Héj! Ne szaladj el! – kiáltotta a lány, és lámpásával a fák közé világot. Bár a gyereknek csupán a hátát látta, így is felismerte Yvon Jacobsot, a fazekasmester idősebb fiát. – Héj! Yvo! Én vagyok az, Bonnie! Mit keresel itt?

A fiú megpördült, arca sápadt volt, és egész testében remegett. Mindezek mellett igen mókás látvány is lehetett, mert Bonnie a hasát fogta nevetésben.

– Úgy nézel ki, mint aki mindjárt maga alá hujyoz! – kacagta a lány. Kedvtelve nézett végig a fiún, mindig is tetszett neki a szeme, tudta, csinos fiatalember lesz belőle. Pár éven belül találkozgatni fognak itt, a régi kút mellett. – Kicsit korán jöttél, kedveském.

Yvon csak állt, szemében könny csillogott, végül kitört belőle az, ami már órák óta nyomasztotta:

– Bonnie, kérlek, segíts! Cailie eltűnt! Már órák óta keresem! Kérlek, segíts!

– Hogy mi? Eltűnt? Mikor?

– Még a délután...

– És mi a manót csinálsz egyedül a sötétben? Hol az apád? Hol vannak a többiek?

– Nincs senki, csak én... Bonnie, kérlek, segíts!

A lány arcáról lehervadt a mosoly, cseppet sem volt ínycé, hogy egy taknyos kölyköt kelljen kíséretetnie. Márpedig az ifjú Jacobs elétevedt, segítségre szorul, ez nyilvánvaló. Igazság szerint Billy Clementsszel, a helyi írnnokkal találkozott volna aznap este, akiből amúgy sem sokat nézett ki, ráadásul már régóta várt rá. Talán a fiú megijedt és el sem jön. Magára vessen, ha eztán mégis idedugja a képét. Így Bonnie hamar döntött, az ifjú Jacobs mellé sétált, hogy elkalauzolja őt az éjszakai erdő útvesztőjében.

A lány úgy tervezte, hogy hazakíséri a fiút, Yvon viszont folyvást az erdő sűrűje felé kalandozott, el-eltűnedezett a fák közt, és megálás nélkül az öccse után ordított.

– Hagyd már abba! – mondta Bonnie. Nem félt sem az erdőtől, sem a sötétől, azt azonban még ő is érezte, hogy nem tanácsos felverni az éjszaka csöndjét. – Ha az öcséd valóban eltűnt, akkor majd apádék megkeresik. Bár szerintem, ha hazamész, ott talárod majd az ágyikójában.

– Nem! Eltűnt! Nem ment volna haza egyedül! – kiáltotta a fiú.
– Otthagyta a játékait, és láttam a nyomait... az erdő felé vezettek!

– Ha így is van, mi semmit nem tehetünk.

– Meg kell keresnem! Odahaza megölnek!

– Szóval nem is miatta aggódsz, hanem magad miatt.

Yvon nem válaszolt, újból ordított, ahogy csak a torkán kifért. Ám hirtelenjében elhallgatott, fáradt szemét hatalmasra meresztette, miközben az éjszaka neszeit figyelte.

– Te is hallottad? – suttogta, és közel húzódott a lányhoz. Bonnie lenézett a mellette vacogó kis alakra.

– Miről beszélsz?

– Farkasok...

– A farkasok csak télen jönnek le a hegyekből, mikor nincs mit enniük. – Ekkor Bonnie is meghallotta, és összerezzen. Semmivel össze nem téveszthető, bús vonítást szállt tova a széllel.

– Farkasok – ismételte Yvon.

A lány ezúttal nem szólt semmit, a falu felé indult. Az sem érdekelte, hogy követi-e a fiú. Bonnie Siggs talán életében először gondolt arra, hogy meghalhat. Ezek a vadállatok széttépik, elevenen felfalják. Yvon, bár még mindig nem adta fel, hogy megkeresse testvérét, követte Bonnie-t, hisz csak neki volt lámpása. Együtt futottak a fák között, majd hirtelen megtorpantak.

A sötétben mozgott valami: hatalmas, erős és gyors. Nem lehetett szarvas vagy vaddisznó. Egyenesen feléjük tartott, de sem a lány, sem a fiú nem tudta, mit tehetnének. Csupán álltak dermedten, amikor az állat kiugrott a lámpás fénykörébe.

A farkas óriási volt, akár egy lovat is könnyűszerrel leteperhetett volna. Ám nem csupán a mérete miatt tűnt különösnek. Bonnie és Yvon úgy érezte, mintha egy ember fürkészné őket zöld, kutakodó, okos szemével. A következő meglepetés akkor érte őket, mikor az állat hátára pillantottak. A szürke, vastag bundán egy fiúcska feküdt, szemét lehunyta, kezét ökölbe szorította. Holtnak tűnt.

Yvon felkapott egy vastag ágat a földről, és a feje fölé emelte. Ez a szörnyeteg megölte a testvérét! Bonnie rémülten nézte, mit csinál a fiú, de szólani nem mert. A farkas szeme megcsillant a lámpás fényében, majd a hátán lévő terhet a földre csúsztatta. Oly vigyázva, hogy azt egy ember sem tehetné volna gyöngédebben. Ezután ismét a fiúra és a lányra nézett, majd amilyen hirtelen jött, olyan hamar el is tűnt a fák közt.

Bonnie ezután sem mert mozdulni, Yvon viszont rögvést öccse testéhez futott, zokogva magához szorította a kis Cailie-t. A fiúcska

azonban nem volt sem véres, sem hideg, sőt, még halott sem... Bátyja karja között kinyitotta a szemét, és nyújtózott egyet, mintha csak hosszú álomból ébredt volna.

– Mi történt? – motyogta a kisfiú. Yvon nem tudta, mit felelhetne neki. Bonnie végül összeszedte magát, és a fiúk közelébe sietett, Cailie hunyorgott a lámpás gyenge fényében.

– Induljunk! – suttogta a lány.

A hold már magasan járt, mikor kiértek az erdőből, és a patakot követve a falu felé vették az irányt. Egyikük sem szólt, Yvon a karjába vette öccsét, aki hamar elszunnyadt a vállán. Már nem hallották a farkasok énekét, ennek ellenére igen szaporán lépkedtek.

Yvon és Bonnie néha egymásra pillantott. Tudták, szörnyű dolgot láttak aznap éjszaka az erdőben, és azzal is tisztában voltak, hogy hallgatniuk kell róla. A farkas valamiért nem bántotta Cailie-t, sőt, mintha egyenesen a gondjaikra bízta volna. És ha valakit megkímélnék a vadállatok, akinek bármi köze van az éjszaka gyilkosaihoz, a sátán csatlósaihoz, magukhoz a farkasokhoz... az jót nem jelent. Tudták, mi történik az olyanokkal, akikre rásütik a boszorkányság vagy farkasemberség bélyegét.

Bár egy szót sem szóltak egymáshoz, Bonnie Siggs és Yvon Jacobs aznap éjjel titkos szövetséget kötött. Hallgatási fogadalmat. És mivel senkinek nem beszéltek róla, még maguk előtt is titkolták, az évek múlásával hamar elfelejtették. A két Jacobs fiú legfeljebb a szörnyű verésre emlékezett, amit odahaza kaptak, persze az idő múlásával már nem tudták, miért is.

„A hatalmas Örökkévaló hat nap alatt teremtette a világot, és a hetedik napon a Világosság tengerében megpihent. Egyetlen gyermeke az ember, a férfi, minden más csupán szolgának teremtetett, az asszony éppúgy, mint más halandó fajták.

Az Örökkévaló, miközben a hetedik napon végigtekintett művén, gyermekéhez is szólt, és megajándékozta a tudással, mit senki más nem bírhatott:

– Ez az én valóm és eszenciám. Csak a tiéd, és senki másé, jól vigyázz rá, gonosz hatalmak nem érhetik. Ajándékozd tovább utódaidnak, azoknak, kik hisznek énbennem,

mert az igaz tudás csak tőlem van, minden más bűnös és halált hozó.

A férfi megkapta hát a mágia adományát, ám nem tartotta be sokáig a parancsot. A gonosz hatalmak azonnal rávetették magukat gyengeségére, az asszonyra, kit ő úgy szeretett. Az első asszony, kinek bűnös teste kiváló táptalaj volt démonoknak és szellemeknek, csellel hamar rávette urát, hogy tárja fel előtte a mágia tudományát. Megszülettek hát az első sámánok és boszorkányok, kik szétrajzottak a világban, és szabadon üzték ártó praktikáik.

– Szörnyű dolgot cselekedtél – mondá az Örökkévaló első gyermekének. – Eztán életed állandó küzdelem lesz és gyanakvás, a Gonosz köztetek jár majd, ártatlanok, ifjak álarcát ölti magára. Kösetek hát szövetséget, építsétek fel egyházam! Járjatok a fényben, gyomláljatok ki mindent, mi más, mint ti. Gyermekeiteket és asszonyaitokat ostorral verjétek, akár csak barmaitokat, más népek fiait tapossátok, akár a férgeket, mert mindannyiukban a Gonosz lakozik.

Tudjátok ti mindnyájan, hogy a világnak keletkezése pontban háromezer évvel ezelőtt történt, az Örökkévaló azonban sosem hagyta

*el gyermekeit. Cselekedjétek hát szavait,
sújtson le ostor és kő a hitetlenekre, a perzselő
láng égesse ki lelkiükből a Gonoszt, és várjá-
tok a Világosságot, a Mennyeknek Országát,
mert az Örökkévaló véget vet a sátán rém-
uralmának.”*

ARTIMOI SAMUEL EVANGÉLIUMA, ELSŐ KÖNYV

1. FARKASÁRNYAK

CLAYTON VANGALDAR, Gloisberry bíborosa, rettenetes rémálmóból ébredt. Helytartóként és bíróként hozzászólt a vér és kínzás látványához, a lehulló fejek, agyongyötört testek már rég nem tettek rá különösebb benyomást, főként, mert szentül hitte, hogy helyesen cselekszik. Helyesen cselekszik, mikor a sátán szajhátit, a boszorkányokat máglyára veti, hogy visszaküldje őket a pokolra, ahová valók. Helyesen cselekszik, mikor inkább halálra gyötör egy bűnös testet, hogy a lelket megmenthesse. Helyesen cselekszik, hisz üldöz mindent, mi a hite és az Örökkévaló ellen való. Éppen ezért VanGaldar bíboros soha nem érzett lelkiismeret-furdalást ítéletei miatt, és rémálmok sem gyötörték. Egészen eddig.

Úgy egy hete kezdődött. Álmában sötét erdőben járt, hálóingben, mezítláb, egyedül. Egyedül, mert ő volt az egyetlen ember, az egyetlen tiszta lélek, aki az árnyak közt futott. Minden fa mögül istentelen teremtmények lesték lépteit, a széllel farkasok éneke szállt tova. Igen, a lények, melyek bekerítették, maguk is farkasok voltak.

Álmaiban egy asszony is kísértette. A különös teremtmény elsőként fiatal leány képében jelent meg, bájos arc meztelen, parázna

testtel. Aztán változni kezdett. Szeme parázslott, akárcsak az éjszaka vadjainak tekintete, bőre kifakult, mint a holtaké, gyönyörű testét hatalmas, fekete szárnyak takarták. Az ördög maga. A sátán, a bukkott angyal!

Ám a lidércnyomás ezzel korántsem ért véget. Egy ezüstszínű, sárga szemű farkas járt a nyomában, VanGaldar úr sokszor csupán a jelenlétét érezte. Még amúgy hétköznapi álmaiba is befurakodott, mindenhová követte. Ott volt az egzotikus virágokkal teli kertjében, a kápolna félhomályában, a padsorok közt, a hívek tömegében, a város utcáin... mindenhol, ha az álmok útján járt.

VanGaldar úr az utóbbi napokban ezzel a nyomasztó gondolattal ébredt. Eleinte úgy hitte, a gonosz ostromolja őt, el akarja rabolni az akaratát és a lelkét, ezért mindent megtett, hogy démon ne szállhasssa meg a testét. Azelőtt sosem nyúlt ilyesfajta eszközökhöz, de most megostorozta gyarló porhüvelyét, éhezett és vég nélkül imádkozott.

A legutolsó éjszakán azonban világossá vált előtte, mit jelentenek álmai. A képek, melyeket látott, nem az ördögtől valók voltak, hanem magától az Örökkévalótól. Figyelmeztetést kapott. Figyelmeztetést a veszélyre, a romlásra, ami újból tanyát vert a világukban.

Aznap éjszaka a sötét angyal karjában egy gyermeket látott. Egy fiút, nagyjából tíz év körüli lehetett. Arcán és csupasz mellkasán pedig ott volt a jel. A sápadt bőrön fekete minták tekeregtek, akárcsak a vadszőlő indái; a szimbólum élt és lüktetett, terjeszkedett, mint egy fertőzés, felfutott a fiú arcára, majd eggyé vált az árnyakkal.

VanGaldar úr már a hatvanadik életévét taposta, mégis úgy pattant ki az ágyából, akárcsak ifjú korában. A hajnal még messze járt, így azonnal felkapcsolta gázlámpását, majd a dolgozóasztalához rohant. Úgy, ahogy volt, hálóingben, sipkával a fején beledobta magát az

arannyal futtatott, bársonypárnás székre, és a csengő után nyúlt. Perceken belül kipirult arcú leány száguldott be a bíborosi lakosztályba. VanGaldar úr az oltáron álló ezüstálcára mutatott.

– Szaporán, Lynne! Hozz vizet! – Ahhoz képest, hogy az éjszaka közepe volt, mindketten fürgén mozogtak. Az öregúr fáradhatatlanul kalimpált a karjával, a leány pedig olyan gyorsan futott, mintha puskából lőttek volna ki. A kastélyban szolgálók már rég megtanulták, hogy egyiküknek éjszaka is örködni kell, akár a katonáknak, hogy mindig a bíboros úr szolgálatára lehessen.

Lynne magához ragadta a kancsót, elszaladt, vizet hozott, majd ismét az atya szobájába pördülve teletöltötte az oltáron árválkodó ezüstálcát. Ezt aztán VanGaldar úr asztalára szállította, mintha csak a vacsoráját szolgálná föl neki, majd kihátrált a folyosóra.

VanGaldar úr az asztalfiókjából díszes tört vett elő, megvágta vele a hüvelykujját, és egy kevés vérért a tálca vizébe cseppentette. Keresztet vetett, bűvös szavakat mormolt, majd a víz színén egy idegen lakosztály mennyezete jelent meg, mintha az ezüstálcá ablakká változott volna. Ablakká egy másik, messzi vidékre. VanGaldar úr türelmesen várakozott, beletelt némi időbe, míg a víztükrön egy öreg, fáradt arc jelent meg.

– Bocsásson meg, Szentatyám, hogy ilyenkor zavarom... – szabadkozott a bíboros úr, ám a túloldalon ásító férfi leintette.

– Bizonyára nyomós oka van, ha az éjszaka közepén szólni kíván.

– Így igaz. – VanGaldar úr nagy levegőt vett, és szinte suttogetta: – Kérem... Minden úgy történik, ahogy azelőtt. Az álmaim, a látomások... Újból itt van.

– Számítottunk rá. – Az arc és a hang a túloldalról nyugodt maradt. – Mondja csak, képes rá, hogy meghatározza a fiú helyzetét?

– Úgy hiszem, Szentatyám...

– Rendben van. Holnap elküldök önhöz valakit. Kérem, fogadja illendően! Vele megbeszélheti ezt a kis problémát. Most pedig térjen nyugovóra! Vagy ha nem tud szabadulni a látomásaitól, imádkozzék!

Az ablak eltűnt, VanGaldar úr ismét egyedül maradt a szobában. Az ezüsttálca is csupán az volt, ami régen: anyag és benne víz. Véres víz. A bíboros úr ismét Lynne után kiáltott, aki elmosta a tálcat és ismét az oltárra helyezte. Az Örökkévaló iránti tiszteletből, na és mert a bíboros úr figyelte őt, meghajolt, keresztet vetett, majd szerényen visszavonult a szolgálok szálláshelyére.

VanGaldar úr valóban nem tudott aludni aznap éjszaka, még csak fel sem kelt az íróasztala mögül, ült szóttanul és elmélkedett. Egészen reggelig. Még csak nem is imádkozott, nem hitte már, hogy a gonosz az ő testét akarja megszállni.

Ennél sokkalta furmányosabb dologra készült. Háborúra.

A bíboros úr, bokros teendői lévén, nem engedhette meg magának, hogy egész nap a küldöncre várakozzék. Már korán elintézte a hozzá benyújtott panaszleveleket és feljelentéseket, majd látogatást tett a tömlöcök mélyén, hogy ellenőrizze a szent inkvizíció munkáját. Ahogy az lenni szokott, a bűnösök egyetlen éjszaka alatt beismerték tettüket. Némely esetekben még vallatásra sem volt szükség, hisz a bizonyítékok magukért beszéltek. Ian Peterson például a szemük láttára változott vérfarkassá a legutóbbi telihold alkalmával. Prudence Beaumont, a helyi mesterkovács felesége pedig még a börtön mélyén sem tudta fékezni ördögi megszállottságát, majd egy teljes napon át önkívületi állapotban lebegett. Végül az öröknek kellett kikötözniük, hogy ne röpjön már ott a mennyezet környékén, mint valami átkozott légballon.

VanGaldar úr a tömlöcök látogatásával még korántsem ért teendői végére, dél körül jelen kellett lennie a kivégzésen, hogy az esetleges bűnbánó lelkeknek megnyugvást nyújthasson.

Gloisberry főterén, ahogy a legtöbb nagyvárosban, mindennapok voltak a kivégzések. Az eljárók mindezt nagyon hasznosnak találták. Elsőnek például azért, mert a hívőket megerősítette hitükben, mind az Örökkévaló, mind az egyházi előkelőségeket illetően. Tudták, testi-lelki épségük biztonságban van, nem járnak köztük kósza démonok és boszorkányok, vagy ha mégis, pillanatokon belül a hatóságok kezére jutnak. Másrészt a hitetleneknek, akik természetesen nagyon kevesen voltak, örök életre elment a kedvük, hogy ujjat húzzanak az egyházzal, és megkérdőjelezzék a rendszer igazságosságát. Harmadrészről pedig büntetlenül el lehetett takarítani a Gloisberry utcáin összegyűlt szemetet. Itt ugyan nem történtek rablások, gyilkosságok, legfeljebb egy-egy feleséget vagy gyereket vertek agyon odahaza, de hát ez már csak így szokás. Gloisberry utcáin nem tolongtak sem koldusok, sem prostituáltak, Gloisberryben nem tevékenykedtek tolvajklánok vagy más istentelen szervezetek. VanGaldar úr rendkívül büszke volt a megteremtett rendre.

Mikor a bíboros úr az emelvényre lépett, és végigtekintett a téren összegyűlt tömegen, úgy érezte, az egész város a lábai előtt hever. Valóban, a kivégzés alatt Gloisberryben megállt az idő. A téren egy tűt sem lehetett volna leejteni, az egészen apró gyermekektől az agastyánokig minden teremtett lélek a nagy eseményt figyelte. Az öt elítélt mindegyike átkozta a napot, mikor megszületett, vagy mikor a városba tette a lábát. Mert bűnüket bizonyosan nem bánták meg, hisz nem is volt mit.

Donna Butler házasságtörés vádjában találtatott bűnösnek, és az egyház törvényei szerint valóban az is volt. Tizenkét gyermek és

tizenöt évnyi házasság után egy másik férfi karjaiba vetette magát, bolond módon, meglett korú hölgy léte, akár egy ostoba csitri. Az persze már senkit nem érdekelt, hogy szegény Donna asszony csupán azt kereste, amit soha életében nem kapott meg: szeretetet és egy cseppnyi megbecsülést. Tizenkét éves kora óta több ütleget kapott odahaza, mint jó szót, családi fészük rideg volt, akár a jégverem. A fiatalember, akivel Donna asszony találkozott, tökéletes ellentéte volt férjének. Idilli kapcsolatuknak a házmester vetett véget, aki feljelentette őket. Ennek ellenére Donna nem bánt semmit. Bár könnyei patakzottak és rettenetesen félt, nem bánta, hogy szeretett.

Carolyn Cotterly, ez a szép, fiatal leány a szajhálkodás bűnébe esett. A fruska megtestesítette mindazt, amit az egyház gyűlölt a bűnös nemben, vagy sokkal inkább azt, amitől rettegett. Carol okos volt és öntudatos, még apja sem parancsolhatott neki. A férfiakkal, sőt, magukkal az egyházfikkal is egyenlőnek érezte magát, így már életfelfogása miatt is a tömlöcök egyikében találhatta volna magát, ám Carol egy nap szerelmes lett. A bíróságnak ez tökéletes bizonyíték volt: egy lány, aki nincs férjnél, és már nem szűz, csak szajha lehet. Carol megalázó vizsgálatok után került az ítélszék elé, majd a vesztőhelyre, ám ő sem bánt semmit. Donna asszonnyal ellentétben egy könnycseppet sem hullajtott.

A következő bűnös, Anthony Lockett, nos, ő sem bánta, hogy szeretett. Fajtalanság vádjával állt az ítélszék elé, és bűnös volt, valóban. Mr. Lockett egész nyomorult életét magányosan élte, a közelmúltban, majd ötvenévesen talált rá arra, akit szeretni tudott. A fiatal férfi valóban társa lett, úgy éltek ők ketten, mintha egy magányos szigeten lettek volna, senkivel sem törődtek, senkire sem hallgattak. A főtéren álló postaládába azonban a hívek névtelen feljelentő

leveleket dobhattak, így hamar kitudódott az öreg Luckett bűne. Ahogy a két hölgy, maga Anthony Luckett sem bánta, hogy szeretett.

A soron következő elítéltnék neve sem volt, a fiatal fiú még csak nem is beszélt az emberek nyelvét. Legalábbis vallatói erre jutottak, miután órákon keresztül eredménytelenül próbálták szóra bírni. Ez persze megerősítette őket azon hitükben, hogy a félemberek és más humanoid fajok agya éppoly kicsiny, akárcsak az asszonyoké, sőt, ha lehet, még annál is pirinyóbb. A kivégzésére váró fiú egyáltalán nem tűnt szörnynek, sőt, elf vagy épp parázna nimfa szülőjétől rendkívül tetszetős külsőt örökölt. Mégis rettegett tőle mindenki, aki csak ránézett, hisz szeme sárga volt, akár a sólyomé. A félelmes gyermek valóban nem követhetett el semmit, legfeljebb azt, hogy megszületett.

Az elítéltek közt végül ott volt a jó öreg Mrs. Crabb, vagy ahogy mindenki hívta, Janet mama. Tanácsaival, gyógyfüveivel és orvosságaival közel hatvan éve állt a betegek és elesettek szolgálatában. Legtöbb ügyfele hálás is volt ezért neki, ám valahogy mégis kitudódott, hogy az özvegy mivel foglalatoskodik otthonában, és Janet mama máris tömlöcben találta magát. Boszorkányság és angyalcsinálás vádjával. A boszorkánymesterség nem állta meg a helyét, Janet mama fikarcnyit sem értett a varázsláshoz, ám ami a gyermekeket illeti, abban bizony sok igazság volt. Az egyházi tilalom ellenére számtalan asszony életét mentette meg azáltal, hogy főzetével hozzásegítette őket magzatuk elveszejtéséhez. Azok a lányok, akiket megerősakoltak, túl gyengék voltak a szüléshez, vagy egyszerűen csak rossz időben, rossz embernek juttattak a bájaikból, mindig számíthattak Janet mama segítségére. Eddig. És bár az özvegyet a fél város ismerte, mert segédkezett gyermekeik születésekor, orvosságot adott nekik, mégis megdobálták és leköpdösték.

A máglyaoszlop egy széles, magasra épített kőemelvényen trónolt, az élitéltekhez senki nem férhetett hozzá, csupán az örök és maga a bíboros úr. VanGaldar úr imádságok áradatát zúdíttotta a foglyokra, megáldotta őket, hogy bűnös lelkük végül megnyugvást találjon. Akik erre hajlandóságot mutattak, nagyra becsült ezüstkeresztjét is megcsókolhatták.

A bíboros úr csupán a félemler gyermek közelében bizonytalanozott el, ám korántsem azért, mert megszánta volna. A sárga sólyomszemek láttán kiverte a veríték, szédülés kerülgette. A fiú tekintete pontosan olyan volt, mint a farkasnak, ami a rémálmaiban kísértette. Nem tudta, mit jelenthet mindez, de már nagyon várta, hogy az átkozott, pogány kölyök elégjen a szeme láttára.

A szertartás végeztével a lángok fölcsaptak a főtéren. Hamarosan füst, égett hús szaga és jajveszékelés, üvöltés töltötte be Gloisberry városát, ahogy már korábban annyiszor.

A kivégzés után VanGaldar úr ismét a dolgozószobájában tevékenykedett. A pár órával ezelőtti események cseppet sem zaklatták föl, ruhát váltott, hogy megszabaduljon a füstszagtól, és többet nem is gondolt a kivégzésre. Most a fontos dolgokra koncentrált, példának okáért a kincstárban gyülekező szép fényes ezüstshillingekre és a nagy címletű papírpénzkezegekre.

VanGaldar úr ajtaján kopogtattak, majd az érkezők hívás nélkül betrappoltak az irodájába. John Brickford, pápai protektor, már megfordult a házában, a kísérete azonban még sohasem. A vékony alak lehajtott fejjel ácsorgott, a kámzsa eltakarta az egész arcát, szürke, viseltes köpönyege olyan hosszú volt, hogy szinte a földet söpörite. Mintha egy megelevenedett, hosszúra nyúlt árnyék várakozott volna a szobában.

A bíboros úr magába temette fensőbbes énjét, hiszen vendégei egyenesen a Vatikánból érkeztek, a pápa Őszentsége utasítására.

– Kérem, foglaljanak helyet! – mondta nyájasan, már-már alázatosan. Ajánlatát csupán Mr. Brickford fogadta el, székét egyenesen az íróasztal elé húzta, majd ledobta rá magát. Mindezt olyan hanyag mozdulattal, hogy hatásában hasonlatos volt, mintha lábait fölrakta volna az asztalra.

– Nos – kezdte Mr. Brickford –, bizonyára egész nap epekedve várt ránk.

– Hmm... talán inkább úgy fogalmaznék, hogy... kicsit aggódom.

– Nincs miért, atyám. Bemutatom nevenincs barátunkat, én csak Füstnek hívom, mert képes rá, hogy egyetlen pillanat alatt eltűnjön az ember szeme elől, ráadásul nem is egy színpompás fickó, mint azt látni.

A bíboros úr nyugtalanul forgolódott a székében, rossz előérzet gyötörte. A különös, Füstnek nevezett idegent méregette; ez az ember, úgy tűnt, egy aprócska árnyékban is képes elrejtőzni, az éjszaka szülötte, a legkiválóbb gyilkosok közül való. Ember...

A férfi ekkor felnézett, a csuklya árnyékából sárga sólyomszemek fürkészték a világot. VanGaldar úr kis híján leszédült a székből. Füst valójában valami átokverte félemler lehetett, vagy talán tisztavérű elf.

– Ez a szörny! Ez a pogány istenverése mit keres a házamban?! – bömbölte a bíboros úr, arca kipirult a megerőltetéstől. Az idegen meg se rezdült, Mr. Brickford is csak elmosolyodott.

– Nyugodjon meg, az idegeskedés nem tesz jót az emésztésnek. Ez a feladat már meghaladja egy ember képességeit, a Szentszék tudja, mit csinál. Barátunk gyermekkora óta az Örökkévaló szolgálatában

áll, a béklyógyűrűk egyikét viseli, akkor sem árthatna nekünk, ha szándékában állna. Semmi más nem élheti, csupán a feladata. A Szent-
atya teljes bizalmát élvezzi.

VanGaldar úr hátradőlt a székében, arca visszanyerte eredeti szí-
nét. Kis ideig még elmélkedett Mr. Brickford szavain, belátta, hogy
igaza van. Ehhez a feladathoz nyilvánvalóan egy ilyen lény képessé-
gei szükségesek. És különben is, néha előfordulhat, hogy a legsöté-
tebb erők ellen a gonosz segítségét is igénybe kell venniük.

Tűz ellen tűz.

A falu széli Jacobs-ház egyszerű, ám felettébb takaros kis otthon
volt. Falait agyagtéglából rakták, tetejét nádból építették, udvarán
tyúkok szaladgáltak, a kifeszített kötélén ruhák száradtak. Ám ha
egy idegen először járt arra, és a Jacobs családot, illetőleg annak fe-
jét és eltartóját kereste, könnyen felismerhette a házat. Derek Jacobs
ugyanis fazekasmester volt, elkészített műalkotásai pedig tornyok-
ban álltak az udvaron. A család bevétele is ebből származott, hisz a
törvényben előírt robotmunkából pénzt nem láttak, csupán a ter-
mény egy kis részét tarthatták meg.

Yvon lebaktatott a tornác lépcsőjén, egészen a kerítésig sétált.
A fiú rengeteget változott az elmúlt években, nemrég betöltötte a
tizennyolcadik életévét, vagy legalábbis úgy hitte. Odahaza sosem
tartották számon a születésnapokat. Épp semmi dolga nem akadt, a
ház körüli munkákat elvégezte, még korán volt ahhoz, hogy a tűz-
helyet begyűjtsa. Spórolniuk kellett a fával, mert a megye szigorúan
szabályozta a kitermelést és kereskedelmet. Yvon tehát, jobb dolga
nem lévén, a kerítésnek támaszkodott, és az utcán nyüzsgő falubeli-
eket figyelte. Csupán egy pipa hiányzott a szájából meg üttöt-kopott

kalap a fejről, és máris olyan lett volna, akár a falu öregjei, akik csupán a kerítésükig tudnak eltotyogni.

Yvon tekintete megakadt egy asszonyon, aki a szemközti ház udvarán szedte össze a kiterített ruhákat. Mert Bonnie Siggs már valóban asszony volt, férjhez ment és három gyereke is született. Természetesen a neve is megváltozott, Mrs. Jonsonnak hívták.

Az elmúlt években bekövetkezett az, amitől Bonnie a legjobban rettegett, nevezetesen szép, kerek keblei alaposan megereszkedtek, de ez egyáltalán nem akadályozta meg abban, hogy régi életét folytassa. Csak nehezebben sikerült kiviteleznie találkát a férje háta mögött. Bár Tom Jonson, a kövér, részeges disznópásztor gyakran azt sem vette észre, ami az orra előtt zajlott. Azon például sosem gondolkodott el, hogy miként lett két gyermeke is vörös és szeplős, amikor magának koromfekete, feleségének pedig szőke haja volt. Szó mi szó, Bonnie talán nem véletlenül választotta őt, hisz tudta, nem sok gondja lesz vele.

Yvon elgondolkodva nézte, ahogy az asszony az óriási lepedőkkel küzdött, szokatlanul erős szél tombolt a falu fölött.

– Segítsek? – kiáltott át az utca túlfelére, Bonnie mosolyogva viszszaínt neki.

– Nem kell, köszönöm! Meg sem száradtak, hogy a csacsi rúgna beléjük. De nem merem kint hagyni őket, hatalmas vihar lesz. Nézd, Yvo!

Soha nem láttak még olyan fekete felhőket, mint amilyenek felettük gomolyogtak. Az eget szikrázó villámok szelték át, ám a vihart néma csend kísérte. Yvon megborzongott. Hatalmas fergeteg érkezett a városba, a fiú megkapaszkodott a kerítésben, mert félt, hogy a szél elsodorja, akár egy tollpíhét. A túloldalon Bonnie elvesztette csatáját a hatalmas lepedővel szemben, a fehér vászon úgy

rácsavarodott, hogy az asszony végül elesett. Az utcán lévő emberek is hasonlóan jártak, kendők, kalapok szálltak a széllel.

Yvon épp készült, hogy Bonnie segítségére siessen, mikor anyja rákiáltott:

– Yvo, hol az öcséd? – Édesanyja a tornácon állt a fal és gerendák védelmében, az orkán erejű szél mégis kötényét, ruháját és fedetlen fűrtjeit tépte. Mrs. Jacobs rémülten tekintett az égre, még ő sem látott ekkora vihart készülődni.

– A tónál láttam utoljára. Ott kell lennie.

– Hazahoznád? Uramisten... – Mrs. Jacobs keresztet vetett. – Hatalmas a szél, még a végén vízbe sodorja nekem.

– Nem olyan bolond az, már biztos hazafelé tart. De elé megyek, pár perc és itthon leszünk.

Yvon az utcára lépett, megpróbálta a kertkaput visszacsukni maga után, ám a szél irdatlan ereje felülkerekedett rajta. Végül futásnak eredt, hisz bár anyja előtt nem mutatta, igenis aggódott a testvére miatt. *Nem olyan bolond, na persze. Az a kis mulya képes és félelmében összekuporodik egy fa tövében, a villám meg agyoncsapja. Vagy épp a tóparton teszi ugyanezt, egy hullám meg fölkapja, és már viszi is...*

Cailie az utóbbi időben úgy viselkedett, akár egy elmeháborodott. Totyogós pelenkáként több élet és önállóság volt benne, mint most. Yvon végigszaladt az utcán, senkivel és semmivel nem törődött, még Bonnie és rakoncátlan lepedője sem érdekelte.

Néma vihar. Ilyet még a falu legöregebbjei sem láttak. A nappal éjjellé változott, olyan sötétség borult a házakra, akár kora este. A villámok cikáztak az égbolton, ám nem mennydörgött, csupán orkán erejű szél tombolt az utcákon. Ágak, falevelek, ruhaneműk, cserepek, kerítésdarabok sodródtak az utakon. Ez nem egyszerű vihar: több annál. Valami rossz és félelmetes, gondolták a falusiak.

Szinte a semmiből bukkantak elő a farkasok. Nem féltek sem a villámlástól, sem az emberek szagától. Nyugodtan, lassan sétáltak végig a falu utcáin, zöld, villogó szemükkel az ajtóknban tolongó embereket figyelték. A falusiak tátott szájjal bámultak, néhányan vasvillát, kaszát vagy egyéb fegyvert ragadtak, ám ők is igen hamar letettek gyilkos szándékukról. Félelmükben inkább visszahúzódtak otthonuk biztonságába. A kíváncsiak az ablakból, tornácokról lesték az állatokat, és némán imádkoztak.

– Nézzétek! Nézzétek a szemüket! Ezek vérfarkasok! – kiáltotta Mr. Gorman, aki olyan sűrűn vetette a keresztet, hogy kék-zöldre ütötte a mellkasát és a homlokát.

Az utcán vonuló farkasok valóban különösnek tűntek. Szemükben már-már emberi értelem csillogott. Mivel a vadállatok senkire sem támadtak, és távol maradtak a falubeliectől, néhány bátor férfi elszaladt a templomhoz, hogy a paplaktól előráncigálják egyetlen reménységüket, Wooton atyát. Ő minden prédikációjában ordítva hirdette szüntelen harcát a gonosz ellen, hát most élőben is megmutathatja, mit tud!

Wooton atya egyáltalán nem repesett az örömtől, hogy kirángatták az árnyékszékéről, mindenesetre felszerelkezett, ahogy az illő volt, magához vette keresztjeit, a tömjéntartót és a szenteltvízszórót, majd így sietett a bajban lévő hívek segítségére. Bátorsága természetesen csak addig tartott, míg a templom lépcsőjén maga is szembe talákozott a falu hívatlan vendégeivel. Szegény Wooton atya reszketett, akár a nyárfalevél, és mivel apró, vékonydongájú fickó volt, az orkán erejű szél kis híján elsöpörte. Ennek ellenére tette a dolgát, szüntelenül dobálta a szenteltvizet, és hangosan imádkozott; persze eredménytelenül.

Yvon kifutott a tó partjára: még sosem látta ilyennek, pedig tizen-nyolc év alatt azért megélt már néhány vihart. A vízen hatalmas hullámok tomboltak, a fák hajladoztak, hosszú ágaik ostorként csapkodták a tó felszínét. A fiatalember öccse után kiáltott, de hangja elveszett a süvítő, orkán erejű szélben.

Yvon a csónakház felé vette az irányt, remélte, hogy Cailie ott keresett menedéket, ám félúton megtorpant. A part felé közeledve, a fűzfák mellett észrevette öccsét, ám a fiú nem volt egyedül. Két hatalmas, szürke farkas ácsorgott előtte, mozdulatlanul őrizték, mint ha élethű, viaszból készült bábuk lettek volna. Cailie is dermedten állt a tóparton, csupán ruhája és haja hullámzott a szélben.

– Cailie! – kiáltotta Yvon. – Ne nézz a szemükbe, lassan indulj el felém!

A tomboló szelet nem sikerült túlkiabálnia, ezért felkapott egy fegyverként használható, vastag faágat. Közelebb óvakodott öccséhez, már készen állt rá, hogy a farkasokra sújtson, mikor Cailie végre megmoccan. Ám ahelyett, hogy hátrálni kezdett volna, teljes nyugalommal a farkasok felé nyúlt. Apró kezét az egyik állat fejére fektette, mintha egy kölyökkutyát simogatna. A farkas nem mozdult, csak várt, nézte Cailie-t, végül fogta magát és társával együtt eliszkolt.

Yvon a faágat a földre hajította, megragadta Cailie vállait, és alaposan megrázta:

– Ez meg mi volt? – kiáltotta. Még mindig tombolt körülöttük az orkán. Yvon azt hitte, az eső is eleredt, pedig csupán a hatalmas hullámok permetje érte az arcát.

Cailie hatalmasra nyitotta a szemét, nem értette, bátyja miért dühös rá.

– Mi az...? Eressz el, ez fáj! Megmondalak anyának!

– Inkább kezd apánkkal, tudod, mit kapsz tőle, ha... ha... – Yvon képtelen volt rá, hogy kimondja. Persze, hisz nem is értette, mi történt az imént. – Bolond vagy? Azok a farkasok... meglehet, hogy veszettek voltak!

– Nem is voltak betegek! Nem habzott a szájuk...

– Na jól van, erről egy szót se többet, világos? – Yvon megragadta az öccse karját, és könnyörtelenül vonszolni kezdte maga után. Igazság szerint nem is a fiúra volt dühös... sokkal inkább félt.

Elhagyva a partot megtorpantak és körülnéztek. Vajon észrevet-
te őket valaki? A vihar mindenkit elűzött a tó közeléből, Yvon egy
teremtett lelket sem látott. Ettől kicsit megnyugodott, szorítása is
enyhült.

– Ide hallgass – mondta az öccsének –, erről senkinek nem be-
szélhetsz. Érted?

– De miért?

– Elnáspángoljalak?

– Ne...

– Akkor hallgass róla! Bízz bennem! – Cailie megadóan bólintott,
bízott a bátyjában, jobban, mint bárki másban. A két fiú ismét elin-
dult, sokkalta nyugodtabban, mint az imént.

Nem sejtették, hogy valaki mégis figyelt. A csónakház ablakából
kíváncsi, rémült szempár leste őket.

Mr. Hudson még a vihar kezdetekor keresett menedéket az épü-
letben, mindig így tett, ha a vihar a tóparton érte. A szörnyű orkán
kis híján elvitte feje fölül a tetőt, az öregúr szüntelenül az Örökké-
valóhoz fohászzkodott, hogy hagyja meg nyomorult életét... Legin-
kább mégis akkor hűlt meg benne a vér, mikor meglátta az istente-
len farkasokat és a kisebbik Jacobs fiút. Tudta, ha túléli ezt a rette-
netes napot, hívő emberként kell cselekednie.

A házuk felé haladva Yvon igen hamar rádöbbsent, hogy egy egész farkasfalka látogatott el aznap a faluba. Különös módon már egyiküktől sem félt, persze nem is bízott bennük, így jobbnak látta, ha minél messzebb elkerülik őket. Rögtön az első házhoz érve öccsét átemelte a kerítésen, majd ő is átmászott. A hátsó kerteken keresztül haladtak otthonuk felé, udvarról udvarra evickéltek át a kerítéseken. A fiúk végül hazajutottak, szüleik a tornácon várták őket. Mrs. Jacobs megkönnyebbülten szorította magához kisebbik fiát, majd hálsán pillantott Yvonra.

A Jacobs család bezárkózott, az ajtókat, ablakokat elrekesztették, majd mindannyian az asztal köré gyűltek egy hosszú, csendes imára. Hogy a farkasok mikor távoztak, azt nem tudták, csupán akkor merészkedtek ki az utcára, mikor a vihar elvonult. Az orkán erejű szél hatalmas pusztítást végzett, sok helyütt megrongálta a tetőket, kerítéseket, az istállókat. A legnagyobb kár mégis a hívek lelkében esett, hisz tudták, már semmi nem védi őket a pokol fenevadjaitól. Wooton atya kudarcot vallott, már ami a gonosz lelkek elűzését illeti, és ahogy az lenni szokott, rögvest megindult a pletykaáradat.

Hiszen az a szörnyű falka bizonyára okkal érkezett tisztességes közösségükbe. Valamiért jöttek... vagy valakiért.

„A mindenható Örökkévaló a Világosság tengeréből figyelmezteti gyermekeit azóta, hogy az asszony és a sátán szövetségre lépének, és kiűzték őket a világ dolgairól. Óvakodjatok azoktól, kik lázadnak és a bűn útját sutogják fületekbe. Ne figyeljetek asszonyaitok szavára, ököllel hallgattassátok el őket, ha úgy kívánja sorsotok. Ti meghajoltok az Örökkévaló előtt, asszonyaitok előttetek térdpelnek majd. Gyermekeitek sem különbek, hiszen az asszonyok méhében fogannak, bűnben és paráznaságban, kezdetektől sötétség lakozik bennük. Ne hallgassatok hát

gyermekeitek jajszavára, ha megfenyítitek őket, a szeretet vezérli kezeteiket, bototokat, vesszőtöket.

Az Örökkévaló mondá: férfi ne hordja asszonyok öltözékét, és asszony ne hordjon férfiruhát, mert lázadás az, a legrettenetesebb bűnök egyike. Fenyítsétek meg hát lányaitok, kikben a sátán munkálkodik, szertelenek és szemérmertlenségükben fiaitokkal játszanak együtt. De intsétek meg fiaitokat is, kik lánygyermekkel szóba állnak, hisz a kiskígyó is kígyó, és a bűn kezdetektől bennük lakozik.

Tudjátok ti mindnyájan, hogy az asszonyok értelme olyan, akár a földéken legelő baromé, nem értheti a bölcsek tanítását. Am akadnak köztük, kik eltöltekeztek a sátán hatalmával, ők se juthassanak hozzá az Örökkévaló szent szavaihoz, mert a világ sötétségbe borul általuk. Asszony ne ismerje hát a betűvetés tudományát, és ne értsen más foglalatosságokhoz. Különösen ügyeljetek rá, hogy fegyver kezüikbe ne kerülhessen. Mondá az Örökkévaló: asszony ne hordjon fegyvert, mert lázadás az, és emlékezzetek Gettemar kurvájának történetére, az

asszonyéra, ki különbenek hitte magát a férfiaknál, és kardot csatolt oldalára. Kínhalála legyen intő példa mindannyiótoknak.”

MALÓI THOMAS, PÉLDÁZATOK KÖNYVE

2.

ÖTEN EGY SZEKÉREN

GREENFIELD ÁTLAGOS NAGYVÁROS VOLT, a macskaköves úton szekerek, postakocsik futottak, a lámpaoszlopok útvesztőjében rikkancsok árulták az aznapi újságot. Az utcákban hosszan sorakoztak a kirakatok, a virágbolttól kezdve a hajóműszerárusig mindenféle üzlet képviseltette magát. Itt-ott akadt pár kaloda vagy ketrec: a bennük elhelyezett elítélteket leszámítva minden tiszta volt, rendezett, az Örökkévaló kedvére való.

A házak fölé zöld tetős templom magasodott, az aranyszínű kereszt körül galambok és verebek szálltak. A vasútállomásra óránként robotgott be a vonat, az emberek jöttek-mentek, szerzetesek, kendős, főköttős asszonyságok, kalapos urak fordultak meg Greenfieldben. A város legzsúfoltabb része kétségtelenül a főtér volt, a kivégzések és a piac helyszíne.

A sátrak és standok gyűrűjében vászontetejű szekér állt, oldalán cirádás betűkkel írt plakát lógott:

„Vámpírok gyötörnek éjszakánként? Semmi gond, a szentelt földben termett fokhagymafűzér minden gondod megoldja. Rettegzs a farkasember

kórságtól? Egy kis kakukkfűkivonat, és gondjaid máris messze szállnak. Asszonyod természetlen? Némi kamillavirág és pár csepp a Szent Szűz anyatejéből, és kilenc hónap múlva apai örömök elé nézel! Férfiurad részeges? Néhány csepp tűzgyökérkivonat, és többet garانتáltan nem néz a pohár fenekére. Vagy csak fáradtnak és levertnek érzed magad? Nincs erőd a munkához, a nap végén már csak ágyba rogyasz? A Mennyei Örömök néhány cseppje minden problémádra megoldást nyújt!”

Broderick Walterst nem furdalta a lelkiismeret, ha túladott egy csodaszernek titulált készítményén. Miért is furdalta volna? Hiszen mindannyian megkapták, ami járt nekik. A hívek örültek, és a szer tán használt is valamennyit, mert elhitték és akarták, hogy hasson. Brod pedig csengő ezüstshillingekkel tömhette meg a tárcáját. Ez volt az élete, már maga sem tudta, mióta járta szekerével a szigetország útjait. Greenfieldben pár napot töltöttek, eladtak mindent, amit csak tudtak, mostanra pedig elérkezett az idő, hogy ismét útnak induljanak.

Gyönyörű, napos idő volt, utazásra kiváló. Míg Brod Walters azon igyekezett, hogy néhány üveg Mennyei Örömet rásózzon potenciális vásárlójára, addig társai mindenről gondoskodtak helyette is. A húszéves Quentin vándor énekmondó és női szívek elrablója volt – legalábbis állítása szerint, mivel barátai még sosem látták, hogy bármit is elrabolt volna néhány tömött tárcán kívül. Velük utazott Jewel is, ez az apró, furcsa leány. A kis fruska fehér arcát tucatnyi szeplő pettyezte, vörös, kócos haja valóságos átok volt: kezelhetetlen, zabolázhatatlan. Akárcsak maga a lány. Ők hárman igazi társulatot alkottak, már évek óta rótták együtt az országutat új és új vásárlók után kutatva. Márpedig szörnyűséges nyavalyáktól

szenvedő hívek akadtak szép számmal. Az egyházmegye általában nem nézte jó szemmel az ilyesfajta tevékenységet, ám Brod kiválóan ismerte a dolgok menetét. Egy kis kenőpénz itt, egy kis kenőpénz ott, és máris megvan a Szent Engedély, melynek értelmében terjeszthetik az Igét és az Örökkévalótól fogant ötleteiket. Brod Walters ennek tükrében igen kevésszer került összetűzésbe a törvénnyel, némi problémát csupán a fiatal Jew okozott, hiszen valóban nem mindennapi lány volt.

Ahogy általában a tisztességes hívek körében, a Greenfieldben töltött legutolsó napon is keltett némi botránnyt Jewel Price ruházata. Nem arról volt szó, hogy az ifjú leány parázna, szemérmetlen módon öltözött volna, csak épp férfiruhát hordott, nadrágot és inget. A legtöbben azt hitték, hosszú hajú, fiatal fiút látnak, ám Jew már a tizenhatodik éve körül járhatott, és mint ilyen, kikerekedett a melle. Arról nem is beszélve, hogy helyes, csinos arca is elárulta. Brodnak igen gyakran latba kellett vetnie diplomáciai készségét, hogy elejét vegye a botránynak.

– Amúgy szép, csinos ruhákat hord – magyarázkodott a férfi, miközben két Mennyei Örömök üvegcsét ezüstshillingekre cserélt. Úzletfele egy jól megtermett, főköttős asszonyság volt. – Csak hát tudja, utazáshoz sokkal praktikusabb az ilyesfajta öltözet.

– Én is utaztam már! És nem hordtam férfigúnyát! – morogta az asszony. Szegény Jewt megvető pillantásokkal illette, majd sarkon fordult és eltipegett. A lány hosszan kinyújtotta a nyelvét utána, majd csak eztán folytatta a lovak felszerszámozását.

– Mennyi kellemetlenséget megspórolhatnánk magunknak, ha normálisan öltöznél. Úgy csinosabb is volnál, tudod? – Pimasz, szemtelen hang szólt a szekér végéből. Quentin a kocsi hátuljában üldögélt, csontból faragott furulyáját fújta. Eszébe sem jutott, hogy

segítsen a lánynak. A szurkálódástól Jew arca legalább olyan vörös lett, mint dús, hullámos fürtjei.

– Miben fogadunk, hogy a szoknya neked jobban állna, mint nekem?

Hogy Quentin mutassa, mennyire fütyül a lányra, tovább játszott a kedvenc dallamát. Jew majd megpukkadt a méregtől, ha ismerte volna a szemmel verés tudományát, a fiú azon minutában lefordult volna a földre.

– Gyere ide és segíts! Csak pöffeszkedsz, mint valami elkényeztetett ficsúr! Segíts, vagy megfogom a furulyád, és ledugom a torokodon!

– Ó, igen, nincs más vágyam, mint hogy megfogd a furulyám...
– Jew ökölbe szorított kézzel a fiú felé rontott, de Brod időben közbelépett.

– Akkor verjétek egymást pépesre, ha kiértünk az országútra! Nem akarom, hogy miattatok bevonják az engedélyem. Jew, kedvesem, hűtsd le magad...

– Hallottad, mit mondott? Nekem!

– Nem érdekel, perceken belül indulni akarok. Te pedig ne vigyorgj ott! Vonszold ide a hátsód, és segíts neki!

Brod hatalmas természetével és majd' ötven évével szerencsére megszerezte magának a tekintélyt, amivel parancsolni tudott szeleburdi társainak. Máskülönben rég elváltak volna útjaik, vagy ki tudja, ez a kettő tán megölte volna egymást. Mindenesetre Quentin morgolódva leugrott a kocsiról és feléjük indult, de Jew még odavetette neki:

– Bárcsak Brod otthagyt volna, ahol megtalált!

A lány szavai ezúttal telibe találtak. A fiú elsápadt, megrázkódott, majd némán munkához látott. Brod megcsóválta a fejét, övön aluli

ütésnek érezte a lány szavait, ám nem mondott semmit. Legalábbis hangosan. Halkan ezt morogta maga elé:

– Ó, Uram, vegyél magadhoz!

Nem mintha Broderick Walters vallásos ember lett volna. Pontosabban hitt valamiben, ám nézetei nemigen hasonlítottak a Szent Könyv tanítására. Ez a mondat mégis szavajárása lett, mintha fricskát küldene az egyháznak.

Brod a kocsí hátulja felé indult. Biztosra vette, hogy ifjú barátja a furulyázáson kívül mást nem csinált, és az elraktározott üvegek és egyéb áruk ellenőrzése már megint az ő feladata lesz. Félúton azonban egy rendkívül különös szerzetbe botlott. A vér is meghűlt benne, mikor szembe találta magát ezzel a jéghideg, szürke szempárral. A nő öltözködésében még a prüd asszonyságok sem találhattak volna kivetnivalót, sötétbarna, csuklyás köpönyege bűnös testének minden egyes apró részletét eltakarta.

– Bocsáss meg, uram, egy perce! – suttogta a nő. Brod, mivel más miatt nemigen keresték a társaságát, rögvest előkapott néhány üvegcsét a zsebéből.

– Nagy szerencséje van, hölgyem! Épp indulni készülünk, hogy az ország más táján terjesszük az Örökkévalótól ihletett orvosságainkat! – Brod először biztosra vette, hogy valami fanatikus zarándokkal van dolga, ám a nő szeme... Ez a tekintet nem egy alázatos, hívő lelket takart. Olyasmit, ami vad, szabad és független. – Szóval... Csak most, először és utoljára, kettőt fizet, hármat kap. Viszsa nem térő ajánlat.

Az asszony halványan elmosolyodott.

– Sajnálom, barátom. De nem érdekel a portékád. Viszont... az este folyamán, jártamban-keltemben hallottam, hogy Chestertown felé indultok.

– Így igaz.

– Nos. Ha nem lennék a terhetekre... Mennyit kérnél azért, hogy csatlakozhassam hozzátok erre a pár napra?

Brod sokáig hallgatott, kínosan sokáig. Chestertown a bolondok városa volt. Legalábbis a hívek és a Szentszék ezt állította. Valójában az egyetlen település az egész megyében, sőt, az egész országban, ahol némi szabadosságra számíthatott a fáradt utazó. *Egy kis mulatságra vágysz, ivászatra, könnyűvérű nőkre? Gyere Chestertownba! Csak a tárcádra vigyázz, barátom!* Szó mi szó, ha ez az asszony a bolondok városába tart, bizonyára jó oka van rá, ahogy arra is, hogy nem postakocsival vagy vasúttal kel útra.

Brod végül döntött.

– Úgy hiszem... Tíz shilling bőven elég lesz.

Az asszony az erszénye után nyúlt, ám a férfi leintette.

– Hagyja csak! Majd ha odaértünk. Meglátja, milyen kényelmesen fog utazni. – Mindketten a kocsi hátuljához léptek, Brod félretolta a ponyvát, és kezét nyújtotta a nőnek, hogy fölsegítse. Ám az rá se hederített, minden segítség nélkül, felettébb ügyesen a kocsi belsőjébe ugrott. A férfi felvonta a szemöldökét, lapos pillantást küldött két társa felé, akik időközben köréje gyűltek, és kíváncsian figyelték az új jövevényt. Végül csak ennyit mondott. – Amúgy Brod Walters vagyok, ha már együtt töltünk néhány napot.

Az asszony, úgy tűnt, a ponyva rejtekében biztonságban érezte magát, mert hátratarolta a csuklyáját. Koromfekete, hosszú fürtök keretezték arcát, szép, kemény vonásai kellemesebb külsőt kölcsönöztek neki.

– Noeline Brewer. Eline. – Azzal a nő helyet foglalt a ládák tetején, és elnyúlt, koszos hátizsákját maga mellé tette a földre.

– Hát, hogy ilyen szépen összejöttünk... – Brod összecsapta tenyerét, mosolyogva a lovak felé indult. Jew azonnal loholt a nyomában, Quentin azonban felugrott a kocsira, és jól megszokott helyére telepedett, szintén a ládák tetejére. Szemét le sem vette újdonsült útitársukról, egy pillanatil sem titkolta, mennyire kedvére való a nő külseje. Az pedig végképp nem zavarta, hogy legalább tíz év különbség lehetett köztük. A fiú végül egy ismert dalt kezdett furulyázni, zenei tudásának fitogtatását szintén udvarlásnak szánta.

Brod és Jew felkuperodott a kocsi elejébe. A férfi hajtotta a lovakat, a lány pedig figyelte az utat, hisz ifjú, kíváncsi hölgy lévén minden egyes apró kavics méltán számíthatott az érdeklődésére. A kocsi lassan kidöcögött a városból, az országúttól nem messze, a síneken füstbe burkolózott szörnyeteg száguldott el mellettük. A vonat pillanatokon belül lehagyta őket.

Greenfield városát elhagyva mezők, szántóföldek közt haladtak. Kissé hideg volt ugyan, ám a nap gyönyörűen sütött, az égen csupán néhány felhő kúszott tova. Jó ideig a földek fölött köröző, pompás sólyom kötötte le Jew figyelmét, majd hogy megmozgassa elgémberedetett tagjait, visszamászott a kocsi belsejébe. Fúrta az oldalát, hogy vendégük mit csinálhat éppen.

Eline a ládák tetején ücsörgött, feszes testtartással, mint aki karót nyelt, még kezét is ugyanúgy tartotta, ahogy induláskor. A lány elfintorodott, valamiért nem bízott ebben az idegenben... aztán tekintete a fiú felé kalandozott. Hát, benne viszont már cseppet sem csalódott, Quentin szeme szinte kocsányon lógott, úgy méregette az asszony takargatott bájait.

– Egy ilyen csinos nő, mint te... miért utazik egyedül? – kérdezte Quentin. Jew röhögve a tenyerébe rejtette az arcát.

– Uramisten, ez iszonyú gyenge volt...

Quentin elvörösödött, hajsza hóján a lány felé hajította a feje fölött zötykölődő lábost. Végül uralkodott magán és úgy döntött, nem adja fel, sőt, a tettek mezejére lép.

A fiú leült Eline mellé, elvgyorodott, majd tenyerét a nő combjához közelítette. Jew elhűlve figyelte az eseményeket, az együtt töltött évek alatt már tapasztalhatta, hogy Quentin mindig ostobaságot tesz, és még véletlenül sem találja el, hogy kivel miként viselkedjen. Előszeretettel kezdett ki olyan lányokkal, akiknek udvarlója ott állt a hátuk mögött, és mindig olyanokon nevetett, csúfolódott, akik aztán könnyűszerrel ellátták a baját. Most pedig ez... Eline hosszú köpönyege alatt egy kard lapult, az asszony kihívóan a markolatra tette a kezét, a penge felszisszent, mikor kissé kihúzta a hüvelyből.

– Vidd innen a mancsod! És a hátsód is – mondta a nő, mozdulatánál már csak a tekintete volt félelmetesebb.

Quentin elsápadt, olyan gyorsan pattant fel Eline mellől, hogy kis híján elesett.

– Mióta... hordanak az asszonyok fegyvert? – hebegte.

Jew, miután túltette magát az első meglepetésen, rájött, hogy igencsak kedvelni fogja újdonsült útítársukat. Gonoszul elvgyorodott, majd törét előkapta az övéből, és a fiú felé mutatta.

– Mióta az ilyen kis ganajok zaklatnak minket.

Quentin bukdácsolva kimászott a ponyva alól, valósággal menekült. Jew föltelepedett a ládákra, és kedvtelve nézett végig vendégükön. Rendkívül tetszett neki, hogy ilyesfajta asszonnyal hozta össze őket a sors, Eline pontosan olyan volt, mint amilyen ő szeretett volna lenni. Talán idővel, pár év múlva...

– Szerintem még életében nem volt nővel – mondta Jew vigyorgva, ám az asszony egyáltalán nem mutatott hajlandóságot a

csevegésre. Bezzeg odakintről, a kocsi elejéből felháborodott hang szólt:

– Ezt hallottam! – méltatlankodott a fiú, ám ennél többet nem kívánt, vagy nem mert hozzátenni a dologhoz. Brod, aki már évek óta fül- és szemtanúja volt a két fiatal marakodásának, most is csak a szemét meresztgette. Quentin panaszkodni kezdett neki:

– Annál a boszorkánál fegyver van! Egy akkora kard, hogy kettészelhetne velem!

Brod egyáltalán nem lepődött meg a fiú felfedezésén, közömbösen kérdezett vissza:

– Na és?

– Na és?! Szerinted ez rendben van?!

– Egyedül utazik, valahogy meg kell védenie magát.

– Ez nekem nem tetszik...

– Pimaszkodtál vele, mi?

– Őt véded?! Majd ha álmunkban végezz velünk, akkor nézhetsz!

– Quentin reszketett az idegességtől. Mivel megharagudott Brodra, leugrott a kocsiról. Nem haladtak gyorsan, a fiú könnyűszerrel kísérhette a poroszkáló lovakat, csupán kocognia kellett.

Brod sóhajtott, majd ennyit fűzött hozzá:

– Uram, vegyél magadhoz...

Ahogy már annyiszor hosszú útjuk során, az este az országúton érte őket. Brod Walters meglehetősen kényelmes ember volt, nem akart a bakon éjszakázni, és amúgy is, sokkalta nagyobb biztonságban érezték magukat tűz közelében, ezért letáboroztak. Hamar hozzáláttak az este legfontosabb eseményéhez, a vacsorafőzéshez. A tűz fölé bográcsot állítottak, mindannyiuknak jutott tányér, pohár és evőeszközök. A kocsiban akadt lámpás, párnák, takarók, egy

függőágy és valami rendkívül furcsa, összecukható fekhely is. Brod kis sámli n pihent, miközben a lángokat bámulta és a Mennyei Örö-
mök egy üvegcséjét fogyasztotta, hisz alkoholon kívül más nemigen
volt benne. Jew cirádás, aranyozott keretű tükörben leste a patta-
násait, majd élet-halál harcot vívott Quentinnel, aki borotválkozni
akart.

Eline, mivel nem tudta, miként kezdhetné a beszélgetést, azt la-
tolgatta, vajon milyen rokoni kapcsolat fűzi össze az utazókat. A fiú
és a leány egyforma sólyomtollat viselt a hajában, akár a testvérek,
és ahhoz is elég ifjak voltak, hogy Brod gyermekei legyenek, ám
mindhárman túlságosan különböztek egymástól. Quentin szöske
fürtjeivel, gyenge testalkatával egyáltalán nem hasonlított a férfir.
Mindez igaz volt Jew-ra is, bár a lány vörös haja emlékeztetett Brod
barna, itt-ott már ősz szálakkal tarkított fürtjeire. A külső különb-
ségek ellenére olyanok voltak ők hárman, akár egy igazi család; és
úgy is veszekedtek. De ahogy Eline figyelt, kellemes meglepetés is
érte. Quentin olyan lelkesen forgatta a fakanalat, hogy bizonyára
nem kényszerítették rá. Rendkívüli műgonddal sózta, borsozta a
bográcsban rotyogó ételt, le sem vette róla a szemét. Ennek elle-
nére a vacsora épphogy ehető lett, persze senki nem panaszkodott,
még Jew sem. Ami pedig a kis karaván vezetőjét illeti, Brod annyi
alkoholt döntött magába, hogy utána akár a moslékot is megette
volna.

Eline ekkor szólalt meg először; a férfi körül gyülekező, zöld üve-
gekre pillantott.

– Látom, ízlik az orvosságod.

Brod legyintett.

– Csak egy kis rum meg némi kamillavirág-kivonat... Hogy or-
vosságzaga legyen.

Eline elmosolyodott, biztosra vette, hogy az alkohol oldotta meg a férfi nyelvét annyira, hogy megosztja vele csodaszere valódi receptjét.

– Akkor, gondolom, nem sokan gyógyultak meg tőle.

– Azt nem mondanám, a hit csodákra képes. Jobb bármely orvosságnál.

Mivel már későre járt, az ifjabbak lefekvéshez készülődtek. Quentin csak ledobta magát a tábori ágyra, és már horkolt is, Jew viszont sokáig járkált le s föl, míg végre a tűz mellé telepedett. Csupán pár perc kellett hozzá, és hamarosan ő is az igazak álmát aludta, szuszogott, akár egy sündisznó. Eline a hátizsákját maga alá gyűrte, így készült álomra hajtani a fejét.

– Van még egy ágyunk – mondta neki Brod –, az a fára akasztható.

– Jó nekem itt is – felelte az asszony.

– Legalább egy pokrócot teríts magad alá! Fölfázol.

– Mióta az eszemet tudom, a földön alszom. Nem most fogok fölfázni. – Eline kényelembe helyezte magát, hosszú, vastag köpönyegével betakarózott. Már a földről fekvé nézett a sámlin ücsörgő férfira.

Mivel társai elaludtak, elérkezettnek látta az időt, hogy megkérdezze:

– Honnan ismered őket? – Eline felkészült rá, hogy a férfi nem válaszol, de Brod még vörös orcával, laposakat pislogva is elég beszédesnek bizonyult.

– A lány... egy ismerősöm bízta a gondjaimra. Vigyázz vele! Enyveskező kis boszorka. A fiú pedig... Nos, őt találtam... ott a... hogy is hívják...

– Találtad?

– Találtam... egy dögkútban. Ja. Érted? Valaki belehajította egy dögkútba. Azt az iszonyú büzt... Tetemek egymás hegyén-hátán, minden nyúlós és ragadós... Szegény kölök, félholtra verték, aztán behajították.

– Mi a fenét kerestél egy dögkút közelében?

– Én? Semmit. Viszont az a szerencsétlen úgy ordított, hogy mér-földekről is hallottam. Napokig volt odalent, és csak ordított és ordított. Még egy patkányt sem hajítanék oda.

Eline nem mutatta, hogy meghatotta volna a történet, lehunyta szemét, mintha szörnyen fáradt lenne. Mielőtt azonban elszunnyadt volna, ismét a férfira nézett.

– Majd ébressz föl, ha elfáradtál!

– Na még csak az kéne! – Brod hangosan felnevetett. – Vendég nálunk nem örködik. Pláne nem fizetős vendég.

Eline erre már nem felelt, csupán elfordult és lehunyta a szemét. Majd' egy órán keresztül maradt mozdulatlanul, bárki úgy hitte volna, hogy alszik. Ám amint meghallotta maga mögött Brod eget rengető horkolását, az asszony szeme felpattant.

– Szép... – mormogta magában. Felült, végigtekintett a holt-részeg, alvó férfin. Brod összerándult, majd köhögött. Eline végül pokrócot dobott rá, és örködött egész éjjel. Nem is értette, ezek a jámbor emberek miként maradtak életben ez idáig. Bár egy szegény csodaszerárusnak és ifjú segítőinek nyilvánvalóan nincs annyi rossz-akarója, mint neki.

Másnap útjuk során több nyugtalanító esemény is történt. Elsőnek mindjárt ott volt a vándor, aki az út mentén, a fák és bokrok medékében poroszkált előre. Brod az orvosságától másnaposan ült a

bakon, mégis hamar kiszúrta a bujkáló idegent. Úgy gondolta, nem avatkozik az ügyébe.

A különös, sapkát viselő alak kis ideig dermedten bámulta a közeledő szekeret, majd kilépett az útra. Brod megállította a lovakat, bár igen erős fenntartásai voltak a dologgal kapcsolatban. Pár évvel ezelőtt kirabolták, és az az ügy is hasonlóan kezdődött. *Na jó, ott a fickó halottnak tette magát az úton fekve.* Azért némi biztonságérzetet adott neki a puskája, ami ott lapult közvetlenül a háta mögött.

– Valami baj van, barátom? – kérdezte óvatosan. Az idegen magas volt és karcsú, arca formás és csinos, már amennyi a szemébe húzott sapkától látszódott. Vállára szőke fürtök hullottak, de Brod nem tudta eldönteni, hogy férfi vagy nő-e az illető. Mindenesetre hangja inkább férfiera vagy egy fiatal fiúéra hasonlított.

– Bocsásd meg barátom, hogy az utadba álltam! – kezdte az idegen. Különös kiejtéssel beszélt. – Két napja hagytam el Northvalley-t, arra gondoltam, esetleg utazhatnék egy keveset a társaságokban. Természetesen megfizetném.

Kíváncsi szempárok bukkantak elő a kocsiponyva alól, Jew és Quentin érdeklődve fürkészte a jövevényt.

– Már van egy utasunk – mondta Brod, és ki tudja, miért, gyanakvása messze szállt. Az idegen úgy nézett ki, mint aki egy legyet sem tudna agyonütni. A vállára vetve henger alakú táskát hordott, olyasfélét, amelyben a gyógynövényeket és orvosságokat tárolták a hozzáértők.

– Ó, hát, akkor nem is tartalak fel benneteket tovább... – A szerzet sarkon fordult, hogy visszahúzódjék az út szélére, ám Brod rákiáltott:

– Várj, egy szóval sem mondtam, hogy itt hagylak. Ahol van hely négy embernek, ott jut egy ötödiknek is. Ám előre figyelmeztetlek, kissé szűkösen lesztek odabent. Ha ez nem probléma...

– Dehogyan, uram, nagyon köszönöm a kedvességét! A pénz...

– A pénzt csak hagyjad, míg megérkezünk. Amúgy hová is tartasz? Az idegen sokáig hallgatott, mintha rossz néven vette volna, hogy ezt megkérdezték tőle, végül mégiscsak kibökte.

– Hamptonba.

– Mi csak Chesterig megyünk, vagy legalábbis jó pár hetet eltöl-tünk arrafelé. Ott majd át kell szállnod, vagy gyalogolhatsz, ahogy idáig.

– Uram, nyugodtan állíthatom, egy életre elegendem van a gyalog-lásból.

Brod ezúttal hangosan felnevetett, majd lepattant a bakról, és vendégét a kocsi hátuljához vezette. Elhúzta a ponyvát, és a kezét nyúj-totta, hogy fölsegítse a fiút. Ahogy pár nappal ezelőtt Eline, most az idegen sem fogadta el a segítségét, saját maga felugrott a kocsira, majd helyet foglalt a ládák tövében.

– Hát, kellemes utat mindenkinek, nem fogtok unatkozni eny-nyien, az bizonyos – mormogta Brod, majd visszaült a bakra, és el-indította a lovakat.

Quentin szúrós, kutakodó tekintettel vizslatta a jövevényt, nem sokat látott belőle a ládák árnyékában. Jew is ugyanígy tett, bár ő sokkalta több jóindulatot tanúsított az idegen iránt. Kis fruska lété-re is érezte, hogy valami rendkívüli, megfoghatatlan méltóság lengi körbe ezt a furcsa szerzetet.

– Hogy hívnak? – kérdezte a lány.

– Tom. – Az idegen olyan gyorsan vágta rá, mintha az élete múlt volna rajta. Jew gyanakodva összehúzta a szemöldökét.

– Hát, valami különlegesebbre számítottam. Nem vagy valami...
Tomos.

– Sajnálom.

Jew elhúzta a száját. Első pillantásra igen tetszett neki ez a csinos, szőszke fiú, ám a távolságtartása hamar lelombozta a lelkesedését. Végül a lány kissé sértődötten visszamászott a kocsi elejébe, Brod mellé.

Az idegen, mihelyst a kíváncsi szempárok elfordultak tőle, fel-sóhajtott. A lány eltűnt, a fiú mandolinját pengette, az az asszony pedig olyan közömbösen viselkedett, mintha észre se vette volna a jelenlétét. Bezzeg ha a jövevény tudta volna az igazságot! Eline, bár meg sem moccant, jobban megfigyelte magának új útítársukat, mint a többiek. Érezte, hogy valami egész különleges lengi körül. Sőt, miután néhány pillanatra elcsípte az idegen sólyomszemét, már biztosan tudta.

Aznapra a meglepetéseknek még korántsem szakadt vége. Néhány órával azután, hogy az utazók létszáma ötfőre gyarapodott, Brod különös zajra figyelt fel. Egy kisebb sereg közeledett feléjük az úton, a lovak patáinak dübögése mind hangosabban visszhangzott a völgyben. Brod nem vesztegette azzal az idejét, hogy megszámolja őket, de lehettek vagy húszan. Nem érdekelte különösebben, hogy felfegyverzett, egyenruhás katonákkal hozta össze a sors, hiszen minden papírja rendben volt. Azért jobbnak látta, ha kellő tisztelet és alázatot mutat: félrehúzódott a kocsival, nehogy akár egy pillanatra is feltartóztassa ezeket az embereket, akiknek dolga amúgy is igencsak sietősnek tűnt. Az út szélén megvárták, míg a csapat beérte őket, majd a lovasok forgószélként száguldottak el mellettük.

Brod már épp készült, hogy folytassák útjukat, mikor a katonák megtorpantak. Néhányan közülük visszatáncoltak lovaikkal a kocsis mellé.

– Jó napot az uraknak! – köszöntötte őket Brod nyájas mosolylyal. Valójában felfordult tőlük a gyomra. A katonák mellvértjükön az Örökkévaló jelképét viselték, a vérvörös keresztet, melynek közepén arany búzakalász növekedett.

Vezetőjük a lovával Brod mellé ugratott, és leplezetlenül méregette a kocsit és két utasát. Jew, bár komolyabban még sosem gyűlt meg a baja egyházi személyekkel, mégis reszketni kezdett, hisz birodalomszerte mindenki hallott az inkvizítorok rémtetteiről. A vezető férfi alacsony, nyüzüge fickó volt, ám oly peckesen ült a nyeregben, akár egy király, tekintetében felsőbbrendűség és magabiztosság csillogott. És még valami... Kegyetlenség. A lány fiatal kora ellenére találkozott már hasonlóval, hisz az ilyen emberekből mindenhol akad bőven, az utcán és mocsokban éppúgy, mint az egyházi előljárók kastélyában. Brod a maga ötven évével az első pillanatban megérezte, miféle emberrel hozta össze balsorsa.

– Talán keresnek valakit az urak? – kérdezte Brod alázatosan. Sajat ártatlanságukkal tisztában volt, ám az a kettő ott hátul... talán mégsem volt olyan jó ötlet irgalmas szerzetest játszania, és felvennie őket, még ha fizetnek is az útért. A férfi, aki katonáival ellentétben nem egyenruhát, hanem drága, nemesi öltözéket viselt, tekintetét Brodra szegezte.

– Nem hinném, hogy köze volna hozzá.

– Ahogy gondolja... – Brod ezt oly halkán morogta magának, hogy a fickó tudomást sem vett róla. Mivel ez a paprikajancsi nem volt sem egyházi személy, sem katona, tudta már, kivel van dolga. A megye rendfenntartója, valahányadik prefektusa állt, illetőleg ült

előtte személyesen, mivel a nyeregből valószínűleg maga az ördög sem tudta volna lekergetni. Így bizonyosan nagyobbnak érezte magát.

– Miféle kocsi ez? – kérdezte végül a férfi arrogánsan. – Mit árulnak maguk?

– Ó, semmi különöset, csupán az Örökkévalótól ihletett gyógy módokat. Nálunk vigaszt talál szegény és gazdag egyaránt. Gondolom, látni kívánja az engedélyemet. – A prefektus nem válaszolt, Brod mégis hozzálátott, hogy előkotorja a papírjait.

– Na és az ott? – Miután a prefektus úr a hivatalos iratokat átvizsgálta, tekintete a puskára esett, ami Brod háta mögül kandikált ki.

– Hogy az? – A férfi máris kereste elő az újabb papírt, a fegyvertartási engedélyt. – Tudja, hogy van ez. Az utak igencsak veszélyesek mostanság; még az ilyen hívő, jámbor lelkeknek is meg kell védeniük magukat valahogy, mint amilyenek mi volnánk.

A prefektus úr a következő cetlit is megnézte, mivel az is rendben volt, ezúttal a kocsi hátulja felé ugratott a lovával.

– Ha kipakoltatja velünk a ládákat is, esküszöm... – sziszegte Brod, ennek ellenére leugrott a bakról, és készségesen a kocsi mögé lépett. Elhúzta a ponyvát, bár fogalma sem volt, mire számíthat az elkövetkezendőkben, már ami újdonsült utasait illeti. Rémképek egész áradata gyötörte, lelki szeme előtt látta, ahogy Eline, az a furcsa asszony, előront a kardjával, a prefektus úr pedig felnyitott mellkassal aláhullik a nyeregből. Vagy épp a feje bukfenchezik le az út porába. Legnagyobb megkönnyebbülésére azonban semmi ilyesmi nem történt. Eline köpönyegébe burkolózva ücsörgött a ládák tetején, Quentin úgyszintén, bár a találkozás neki is elvette kedvét a dalolászástól. Minden a legnagyobb rendben volt, csupán egyvalaki hiányzott: az a furcsa fiú.

– Mutassa az áruját! – dörrentett rá a prefektus úr.

Brod grimaszolt, vigyázva, hogy csak a társai lássák, és felkapaszkodott a kocsira, a ládákhoz. Az egyik tetejét felfeszítette, kiemelt belőle néhány üvegcsét. Arca közömbös maradt, mintha minden a legnagyobb rendben volna, pedig igen különös felfedezést tett. A fiú, aki Tomnak nevezte magát, egyáltalában nem tűnt el a kocsiról. Ott bujkált a földön, a ládák és a ponyva közt. Oly vékony volt, hogy könnyűszerrel megtehetette. Brod szépen visszasétált a prefektus úr elé, és felnyújtotta neki az üvegcséket. A férfi fintorogva nézte a cirádás címkéket.

– Menyei Örömök? Ez úgy hangzik, mint valami rossz bordély.

– Igen, már... mi is gondoltunk rá, hogy megváltoztatjuk. De hát tudja, hogy van ez... a grafikusok, a nyomda, új engedély. Kószolja meg bátran, ha van kedve hozzá. Meglátja, bármilyen nyavalya kínozza is... – Brod megköszöri a torkát, gyorsan visszakozott. – Na nem mintha szüksége volna rá! Egy ilyen makkegészséges fiatalembernek! – A prefektus úr beleszagolt az egyik üvegbe, valószínűleg tisztában volt vele, miféle alapanyagok is kerülnek az ilyesfajta csodaszerekbe, mert mindet zsebre vágta. Ezután tekintete a kocsi utasaira tévedt, kesztyűs kezével Eline-re mutatott.

– A felesége?

– Nem... csupán egy jámbor lélek, akit felvettünk az út során. Jámbor zarándok, nagyuram. Bizonyára igen hosszú út áll előtte, míg eljut a Szent Városba, gondoltuk, segítünk rajta egy kicsinyt. Ha jót cselekedhetsz ne...

A prefektus úr nem volt kíváncsi Brod mondandójára, tekintetét ezúttal a ládákon utazó fiatalemberre emelte. Quentin elsápadt. A férfi pár lépést arrébb táncolt a lovával, és a katonák felé intett.

– Hé! Maga! Mr. Hudson! Jöjjön ide!

– Nagyuram? – jött egy bátortalan hang a menet elejéről.

– Csipkedje magát!

Újabb fickó jelent meg a kocsi hátuljában, ő is lóháton érkezett, ám nem tartozott a katonákhoz, egyszerű falusi öltözéket hordott, hosszú szárú csizmát, kabátot és kalapot.

– Parancsoljon velem, Mr. Falvey! – mondta a férfi alázatosan.

Brod szeme összeszűkül. Arthur Bernard Falvey, Northmoor megye első prefektusa. A megyéé, amelyen épp keresztülhaladtak. Halott már erről az emberről, megszállott boszorkányvadász hírében állt, ám pletykáltak róla, hogy még kötelességén is túl teljesített, nem akadt nála kegyetlenebb inkvizítor az egész országban. Jól kifogták...

Mr. Falvey Quentinre mutatott.

– Ez a fickó és a kölyök a kocsi elejében. A Jacobs fiúk is ilyen idősek, nem igaz?

– Valóban, nagyuram, de... de nem ők azok. Hát... Minden bizonnyal odahaza...

– Bizonyos benne? Jól megnézte?

– Én... hát... igen... igen, nagyuram, nap mint nap...

– Csak remélni tudom, hogy az esze fürgébben jár, mint a nyelve, Mr. Hudson – mormogta a prefektus, és meg sem várta, hogy a férfi befejezze a mondandóját, visszabaktatott a kocsi elejébe. Mivel semmi egyéb kifogást nem találhatott, jobban megnézte magának a bakon ülő kölyköt.

– Az ott... Az ott leány? – kérdezte.

Brod időközben ismét fölkapaszkodott a kocsira, a gyeplőt is átvette. Mivel már jó párszor kerültek hasonló helyzetbe, egyáltalán nem esett kétségbe. Jew viszont elvörösödött, ha Brod óvatosan nem csípi meg a karját, bizonyára szitkok, káromkodások özöne hagyta volna el a száját.

– Az hát, nagyuram.

– Akkor miért hordja a férfiak öltözékét?

– Nem férfigúnnya az, kérem szépen! Egyszerű, praktikus utazóruha. Tudja, hogy van ez. Az Örökkévaló hajszol minket esőben, hóban, fagyban, tábort ütni, a kocsit és kereket javítgatni, az orvosságok hozzávalóit begyűjteni, megfőzni, palackozni... Ehhez egy csinos ruha... Lássa be kérem, nem épp praktikus.

– A lánya?

– Az, nagyuram.

– Akkor szedje ráncba, és mondja meg neki, hogy varrjon magának olyan öltözéket, ami nem ilyen szégyenletes!

– Úgy lesz, nagyuram.

A prefektus úr még egy utolsó pillantást vetett az utazókra, majd megsarkantyúzta lovát és elvágtatott. Katonái azonnal követték. Miután hallótávolságon kívülre értek, Jewból kitört minden szó, káromkodás, amit addig magában tartott. Ordítva, rikácsolva rázta öklét a távozó csapat felé. Brod visszavezette a lovakat az útra, és ezt motyogta:

– Remélem, többet nem futunk össze őuraságával!

– Hát azt ő is remélheti, mert különben kikaparom a szemét! – Jew duzzogva karba fonta a kezét. Pár pillanattal később Quentin dugta ki fejét a ponyva alól.

– Hé! Pszt! Láttad ezt? – Brod jól tudta, hogy a fiú különös vendégükre céloz, aki egyértelműen bujkált a katonák elől.

– Láttam.

– És?!

– Nem tudom. – Brod dühösen összeszorította a száját. A józan ész persze azt diktálta volna, hogy azon minutában szabaduljanak meg a jövevénytől. – Bizonyára jó oka volt rá. És őszintén, inkább

leharapnám a saját karom, minthogy szívességet tegyek azoknak az ájtatos manóknak.

– Nem nekik teszel szívességet, hanem nekünk! Fogalmam sincs, mit művelhetett! De nem hinném, hogy sok jó származna belőle, ha...

– Ezek nem egyszerű katonák voltak, Quentin! Az isten irgalmazzon azoknak, akikhez épp tartottak! Ha megmenthetném őket, esküszöm, megtenném! Nem fogom kihajítani ezt a szegény ördögöt!

– Bezzeg előttük nem voltál ilyen nagylegény, mi? „Nagyuram, kérem, kérem szépen”, a nyelved ennél fürgébben már nem is járhatott volna!

– Na most már aztán elég! – Brod visszalökte Quintint a kocsi belsejébe. – Legközelebb majd te beszélsz velük, biztos jobban csinárod! Elképesztő...

Mikor újabb személy bukkant föl a ponyva alól, Brod kis híján ismételten visszaküldte a kocsi belsejébe. Szerencsére még idejében észrevette, hogy ezúttal nem a fiú dugta oda a képét.

– Hogy döntöttél? – kérdezte Eline.

– Mivel kapcsolatban?

– Hát velünk. Úgy tűnik...

– Miért? Talán valami vaj van a füled mögött?

– Nekem nincs semmi a fülem mögött, csak épp... Úgy hittem, a két kölyök biztonsága...

– Hé! Kit neveztlél kölyöknek?! – kiáltotta Jew vérben forgó szemmel. Eline csak elmosolyodott, Brod pedig unottan legyintett egyet.

– Maradjatok, ahol vagytok! A papírjaim rendben vannak, míg velem utaztok, nincs mitől tartanotok.

– Én nem is tartok semmitől.

– Na persze... – mormogta Brod magában, és az óriási kardra gondolt, ami az asszony leghűségesebb társa és barátja lehetett. Eline elegánsan meghajtotta a fejét, készült rá, hogy visszatérjen a kocsi belsejébe, de észrevette, hogy Brod a gyeplőt rángatja, a lovak pedig megmakacsolták magukat.

– Mi az? Nem indulunk? – kérdezte Eline.

– De... – mormogta Brod, majd Jew felé fordult. – Legyél szíves! A lány bemászott a ponyva alá, felnyitotta egy láda tetejét, ám második utasuk hamar magára vonta a figyelmét.

– Ostobaság volt... – mormogta a sapkás fiú, miközben kikászálódott a ládák mögül.

– Micsoda? – kérdezte a lány. – Hogy felkéredzkedtél hozzánk?

– Igen. Hogy is gondolhattam! Mindegy, köszönöm a kedvességeteket, azt hiszem, jobb lesz, ha... – A fiú a kocsi végébe sétált, elhúzta a ponyvát. Épp készült rá, hogy kiugorjon, amikor Jew megszorította a karját.

– Várj! – A lány egy pillanatra megdermedt, a fiú szeme olyan furcsa volt, aranyszínű, vagy inkább sárga... mint a sólyomnak. Közelről még csinosabbnak látta az arcát, és egyáltalán nem akarta, hogy otthagyja őket. – Várj! Gondolj csak bele, ennél nagyobb biztonságban sehol nem lehetnél. Minket már nem vizsgálhatnak át.

– Megmondtam, hogy mindenki maradjon a hátsóján! – kiáltotta Brod a kocsi elejéből. – Jew, hozod már?

– Viszem már, viszem! – rikkantotta a lány.

– Nem értem, hogy miért tartjátok vissza, ha gyalogolni akar... – szólt közbe Quentin. Egyre inkább érezte, hogy nincs ínyére az idegen társasága, és nem csak azért, mert félt, hogy bajba sodorja őket. – Mellesleg mi volt ez az egész? Vérdíj van a fejedén, vagy mi?

Időközben Jew könyékig túrt az utazóládába. Szemét nem vette le a sapkás fiúról, még mindig attól tartott, hogy leugrik a kocsiról. Quentin gúnyolódásának sem örült, úgy érezte, vissza kell vágnia valamivel.

– Igen, miután kirabolta, lemészárolta és felgyújtotta azt a várost a megye határán, már biztos nyomják róla a körözési plakátokat!

Quentin karba fonta a kezét. Megtörtént az, amitől tartott, a lány máris védelmébe vette azt a kis...

Jew hamarosan rátalált az eszközre, amit Brod kért, kiemelte a ládából, és elindult vele a kocsi eleje felé. Mielőtt kibújt volna a ponyva alól, pillantása ismét a sárga szemű fiúra esett.

– Nehogy eltűnj nekem! – mosolyodott el a lány, és kimászott a szabadba. Quentin fintorogva forgatta a szemét, legnagyobb bánátára a kellemetlen utas lekuporodott a ládák tövébe, és sajnos ott is maradt, hosszú órákon keresztül.

Jew végül visszatért Brodhoz valami fura, pántokból álló készülékkel, ami leginkább úgy festett, mintha egy kízóeszköz lett volna egyenesen a megyei elmeegógyintézetből.

– Ez meg mi? – Az asszony tátott szájjal figyelte, ahogy a lány a szerkezetet felhúzta a ló fejére, a bizarr sapkára felerősített egy hosszabb ágacskát, ennek végére répát akasztott. Csodák csodájára, a makacs ló azonnal megindult annak reményében, hogy elérheti az orra elé lógatott csemegét. Brod elvigyorodott, és Eline-re sandított.

– Állatot és gyereket nem verünk. Na és... asszonyt se, hehe.

Jew büszkén karba fonta a kezét.

– Ez mindig beválik. Tohonya egy kissé... nyomi.

– Tohonya? – hüledezett az asszony. – Gondolom, ez beszédes név.

– Az – helyeselt Brod. – Néha öszvérnek képzelem magát, vagy szárnak, és olyankor nem hajlandó mozdulni egy tapodtat sem. És amúgy sem egy versenyló.

– Értem... – mormogta Eline. Szája szélén halvány mosoly bujkált. Végül visszamászott a kocsiba. Brod egyedül ült a bakon, de nem bánta, legalább jutott ideje a gondolataira. Ezért imádta a munkáját, napokon át csak utaztak, elhagyatott utakon, távoli vidékeken, és így rengeteg ideje maradt az elmélkedésre. *Bár... amikor egyedül járta az országot, akkor még több lehetősége volt ilyesmire, nem kellett folyvást a két kölyök veszekedését hallgatnia. Eline jelenléte legalább arra jó volt, hogy Quentin és Jew nem marta egymást ott hátul. Szó mi szó, igencsak tekintélyt parancsoló hölgyemény.*

Ez egy ilyen nap volt, egymást követték a furcsa események. Talán két óra sem telt el a katonák távozása után, amikor az út szélén megrezzent néhány bokor, és egy hatalmas farkas sétált ki eléjük az útra. Brod megdörzsölte a szemét, hiszen azt hitte, álmodik. Nem mintha az ország azon részén ritka állat lett volna a farkas, bár kétségkívül megcsappant a létszámuk a folyamatos üldözés és vadászat miatt. A vallásos babonaság arra sarkallt minden hívőt, hogy irtsa ezt a fenevadat, a sátán csatlósát.

Brod sokkal inkább az állat viselkedésén lepődött meg. A farkas poroszkált, majd megállt az út közepén, és rávillantotta zöld szemét. A kocsi elé fogott lovak prüszkölve megtorpantak, ám mielőtt még megvadultak volna, a farkas továbbállt.

– Más már nem hiányzott... – mormogta Brod magában, leginkább azért, hogy elterelje figyelmét a sok ostoba babonaságról, amik hirtelen eszébe jutottak. Vérturkokról és egyebekről. Nem igazán hitt az ilyen lények létezésében, leginkább azért, mert maga még

sosem találkozott eggyel sem. Brod Walters csak azt hitte, amit a saját szemével látott. Ennek ellenére megborzongott, különösen, amikor az állat szemére emlékezett. *Mintha... mondani akart volna valamit, igen, már-már emberi értelem csillogott a tekintetében. És milyen hatalmas volt, uramatyám!*

Végül Brod ezt kiáltotta hátra a többieknek:

– Hé! Láttam egy farkast.

– Gratulálok! – kiáltotta Quentin pimaszul.

– Egyszer megverem... – morogta Brod, bosszankodása pedig jó időre elfeledtette vele a különös állat felbukkanását.

A szokatlanul meleg idő mindenkit kicsalogatott a szabadba, még az idős bábaasszony, Mrs. Tilbury is elhagyta hajlékát, hogy egy nagyot szippanthasson a friss levegőből, és élvezhesse az év utolsó napsugarait. Az utca megtelt emberekkel, az udvarokban mosott ruhák lengedeztek a szélben. Ilyen pompázatos időt vétek kihagyni, pláne két fiatal fiúnak, akik tudják, hogy az elkövetkezendő hónapokat úgysis bezárva töltik. Csupán pár hét vagy talán néhány nap, és jön a jég, a fagy, és tán annyi hó esik, hogy még az ajtajukat is betemeti.

Yvon és Cailie Jacobs kiélvezte az őszi legutolsó perceit is, hosszú sétára indultak a közeli erdőben. Az úton folyvást kergették, hecceltek egymást, ám ennél sokkalta fontosabb feladat is várt rájuk. Hogy végre vadhússal tömhessék meg korgó gyomrukat. Édesanyjuk természetesen mindennap főzött rájuk, kaptak ebédet és vacsorát is, ám szó mi szó, a répa- és hagymalevest már nagyon unták. A halat nemkülönben. Ahogy minden falubeli, maguk is tartottak néhány tyúkocskát a hátsó udvarban, ám főként a tojás miatt. Húsukat csak ünnepekkor fogyasztották. Így aznap a két Jacobs fiú elhatározta,

vetnek egy pillantást az erdőben elrejtett hurokcsapdáikra. Nagyjából háromnaponta mindig akadt benne valami.

Aznap végre rájuk mosolygott a szerencse, Yvon két, hurokból kiszabadított nyulat gyömöszölhetett a zsákjába. Cailie feszülten figyelte bátyja mozdulatait. Bár az állatok kicsavarodott testétől, üveges szemétől nagyon félt, már alig várta, hogy nyárson lássa őket.

– Vigyázz, nehogy megharapjon – mondta, mert azért a bátyját is féltette. Yvon bosszankodva forgatta a szemét.

– Hogy a lópikulába haraphatna meg, ha egyszer már megdőglött?

– Azt hallottam, hogy a kígyó még azután is megharap, ha levágta a fejét.

– Hát ez nem kígyó.

– Nem akarom, hogy vérnyúllá válj, vagy valami hasonló...

– Vérnyúllá? Atyaég! – Yvon vállára vette a zsákot, majd lenézett az öccsére. A fiú olyan komoly képet vágott, hogy a fiatalember végül elnevette magát. – Na, gyere! Még meg is kell sütnünk ezeket a vérnyulakat.

Yvon és Cailie egy tisztásra igyekezett, ahol saját tűzrakó helyet építettek maguknak. Akadt ott ütött-kopott bogrács, nyársak, öszszegyűjtött tűzifa. Ez volt az ő titkos helyük. Senki nem tudhatta meg, miben sántikálnak, hisz az orvvadászatot igen szigorúan büntették a megyében. Mivel apjuk törvénytisztelő ember volt, nem vihették haza a zsákmányukat, inkább szépen megsütötték maguknak. Otthon nem is tudták, min nő így az a két gyerek.

A tisztás felé menet át kellett vágniuk egy széles, kitaposott földúton, amin akár két szekér is haladhatott egyszerre. Ezerszer is megtették már ezt az utat, minden baj nélkül. Ám aznap... Először Cailie vette észre a közeledő katonákat, és a látvány annyira ledöbentette, hogy lecövekelt az út közepén.

– Fenébe! – kiáltotta Yvon. A hátán a zsákban még ott lapult a két orvvadászott nyúl.

A közeledő katonák már minden bizonnyal észrevették őket. Yvon remélte, hogy talán rájuk sem hederítenek, hiszen mi dolguk lenne két parasztfiúval? Yvon a karjánál fogva az út szélére vonszolta az öcscsét, a zsákot lekapta a hátáról, és maga mellé dobta a földre. Kicsit beljebb rugdosta, hogy a fű és letört gallyak takarják valamelyest.

A nagyjából húszfős csapat elszárguldott mellettük, a szél porfelhőt és az állatok bűzét hozta magával. Yvon és Cailie dermedten állt, számításaik beváltak. Legalábbis az első pillanatokban úgy hitték. A sereg élén lovagló úr, majd a katonák még csak rájuk sem hederítettek. Ám néhány pillanattal később Yvon egy ismerős arcot fedezett fel a férfiak között. Mr. Hudson szintén a fiúkra nézett, szeme kikerekedett.

Yvon ekkor már tudta. Torkában dobogó szívvel nézte, ahogy Mr. Hudson az úr közelébe vágatott, és odakiáltott neki valamit. A csapat máris megtorpant, a katonák agyonhajszolt lovaikkal visszatáncoltak a testvérek közelébe. Cailie megrémült az ideges, toporzékoló állatoktól, egész közel húzódott a bátyjához.

– Ők azok, a Jacobs fiúk – jelentette ki Mr. Hudson. Láthatóan igen fontos személynek érezte magát, a nyeregben is olyan peckesen ült, akár egy katona. A hit hősz védelmezője.

Yvon jobban megnézte magának a csapatot vezető urat, és őt is felismerte: látta néhányszor, ahogy minden teremtett lélek a megyében. Arthur Bernard Falvey, Northmoor első prefektusa gondoskodott róla, hogy a legapróbb gyermektől az aggastyánig mindenki megismerje a nevét.

És hogy miért jött egy falubeli, Mr. Hudson társaságában... azt Yvon nagyon is sejtette.

Mr. Falvey lovával egész közel táncolt a fiúkhoz, elvigorodott, ám egy cseppnyi kedvesség vagy jóérzés sem volt ebben a mosolyban.

– Szerencsénk van, hogy ráakadtunk a fiatalurakra. Melyik az?

– A kisebbik, uram – tette hozzá készségesen Mr. Hudson.

A prefektus úr alaposan, tetőtől talpig végigmérte magának Cailie-t. Nem látott mást, mint egy sovány, barna hajú, ártatlan arcú fiút, de persze Mr. Falvey rég megtanulta, hogy ne higgyen a szemének. És ne higgyen az illúzióknak, mellyel a gonosz lelkek elfedik előle valódi kilétüket. Yvon ösztönösen a háta mögé húzta öccsét, közben úgy szorította a kezét, hogy Cailie kis híján elsírta magát.

Mr. Falvey ezúttal a nagyobbik fiút vizsgálta. Az már kész férfi volt, tekintete vadul villogott és... valami komizságon törte a fejét. A prefektus úr épp készült rá, hogy kiadja a parancsot a Jacobs fiúk begyűjtésére, mikor Yvon összeszedte minden bátorságát, és öccse kezét szorongatva berohant az erdőbe. Ez volt az egyetlen esélyük. Yvon jól tudta, hogy lovakkal nem tudják követni őket, futottak, ahogy lábuk bírta.

Cailie hasra esett volna, ha bátyja nem fogja a kezét, ám akkor zavarodott meg igazán, mikor az első golyó elsüvített a füle mellett. A világ összemósódott körülötte, minden eltompult, a hangok is, különösen a nyomukban lévő katonák kiáltása. A következő durranás már olyan távolinak tűnt, mintha egy teljesen más világból szólt volna.

Yvon összeesett. Olyan szorosan fogta az öccse kezét, hogy együtt zuhantak a földre. Cailie zavarodottan, zihálva ücsörgött az avarban: a testvére nem mozdult. Mr. Falvey katonái vészesen közeledtek feléjük, Cailie azonban meg se moccant. Miként is hagyhatná Yvont magára? Segítenie kell neki, bárhogy, de segítenie... Levegő után kapkodva a bátyja fölé hajolt, a nevét kiáltotta, de mintha nem is ő

beszélt volna, a hangja távolról szólt. Yvon is mondani akart valamit, ám szavak helyett csupán habos vér buggyant ki a szájából.

Pár pillanattal később azonban, nem tudta, hogyan, de Cailie megérezte a bátyja gondolatait. Tudta, mit akar, mit kér tőle.

Fuss tovább, ne nézz hátra, csak rohanj, ahogy bírsz.

A fiatalember nem szavakkal beszélt hozzá, Cailie mégis oly tisztán értette, mintha ott csegett volna a füle mellett. A kisfiú csupán néhány szívdobbanásig tétovázott. Végül kitépte kezét a bátyja szorításából, és futásnak eredt. Valószínűleg ez volt a legnehezebb cselekedete addigi életet során.

Kis idő múltán a prefektus úr és katonái megtalálták az idősebb Jacobs fiú testét. Mr. Falvey és testőrei megtorpantak, a többiek futottak tovább. A prefektus úr, aki egyáltalán nem volt hozzászokva a futáshoz, zihálva kapkodta a levegőt, majd miután némileg összeszedte magát, ezt kiáltotta emberei után:

– Élve hozzátok, tudni akarom, miféle! De ha másként nem megy, öljétek meg! Nem járhat szabadon!

Mr. Falvey lenézett az idősebb Jacobs fiúra, majd intett néhány emberének. Hátára görgették Yvont, megnézték, él-e még. A szíve vert, gyengén és egyenetlenül. Végül Mr. Falvey úgy döntött, hogy még így is hasznát vehetik, így embereivel visszavitette az útra, és földobták az egyik ló nyergébe. Mr. Hudson a szemét meresztette a Jacobs fiú láttán, mintha eddig nem lett volna tisztában vele, árulása milyen következményekkel jár. Pedig a java csak ezután jött. Tucatnyi puskával felfegyverzett katona rohant Cailie után, lehetetlen, hogy ne kapjanak el egy tízéves kölyköt. Ha máshogy nem, hát legálább holtan.

Cailie Jacobs nagyon jó futó volt, most pedig az életéért rohant. A fák közt, sűrű bozótban a katonák több ízben elvesztették őt

szem elől, ráadásul puskájukat sem használhatták. A fatörzsek közt rohanó fiút egyszerűen nem tudták célba venni. Vagy ha meg is próbálták, alaposan lemaradtak a többiektől, és a golyót is csak elpazarolták. Márpedig a puskát, pisztolyt újratölteni igencsak hosszadalmas procedúra volt.

Cailie zihálva, önkívületi állapotban rohant előre az erdőben, fogalma sem volt róla, merre jár, nem gondolkodott, csak futott... Hirtelen azonban megpillantott valamit. A farkas egy kidőlt farönkön ácsorgott, hatalmas, pompás jószág volt, zöld szeme fényes lámpásként villogott. Cailie megtorpant, hasonló érzés járta át, mint mikor bátyját otthagya. Ismeretlen gondolatok férkőztek az elméjébe, a farkas őt figyelte.

Kövess, rohanj, fuss, ahogy én!

Az állat leugrott az avarba, és bevetette magát a fák közé. A fiú azonnal követte, úgy mozgott, ahogy azt a farkas mutatta neki, vilámként cikázott a fatörzsek közt. Több ízben lövések dörrentek a háta mögött, ám a világ ismét megszűnt létezni számára.

A fiú valóban jó futó volt, átkozottul jó. Ezt még Mr. Falvey katonái is elismerték, miközben az ismeretlen, vad erdőben üldözték zsákmányukat. A kölyök valószínűleg úgy ismerte a vidéket, akár a tenyerét. Persze mi mást is várhatnának egy ilyen kis vadembertől, aki élete java részét a fák közt töltötte, nem csoda, ha a természet gonosz szellemei megfertőzték a lelkét. A tűzparancsot vezetőjük, Mr. Plummer adta ki, miután megbizonyosodott, hogy a kölyköt másként nem fogják elkapni. Eleinte a lábára céloztak, hogy a prefektus úr kezdhessen vele valamit a kihallgatáskor, ám ez még nehezebb célpontnak bizonyult. Lassan elfogyott a töltényük, a katonák szétszóródtak és lemaradoztak, így már csupán egyetlen cél

lebegett a szemük előtt: eltalálni a fiút, lehetőleg pontosan a háta közepén.

– Úgy mozog, mint egy állat! – ordította Philip Thomas, majd célba vette a fák közt rohanó fiút. Mivel nem talált alkalmas szöveget, ismét fölegyenesedett és futott tovább.

Az ifjú katona zihálva utolérte parancsnokát, Mr. Plummert, aki szintén a puskáját emelte. A férfi várt a tökéletes alkalomra, ám mielőtt még meghúzhatta volna a ravaszt, valami a földre teperte. Philip Thomas döbbenet bámulta a hatalmas, sűrű farkast, ami szinte a semmiből bukkant elő, és kis híján átharapta a parancsnok karját. A férfi küzdött, ütött-rúgott. Philip megmaradt töltényét a vadállat hátába eresztette, jó helyen, talán a gerincén találta el. Mr. Plummer zihálva kiszabadította magát a farkas teste alól.

– Az a kölyök... valóban a sátán fattya... – nyögte a férfi, miközben egyik embere elszorította a karját néhány rongydarabbal. Philip döbbenet nézte parancsnokát, egy éve tartó szolgálata alatt ilyen még nem látott. Többnyire csak letartóztatták a megye prefektusa által elítélt személyeket, gondoskodtak a szállításukról, a kihallgatásokról. A gonosz valódi arcával, szörnyetegekkel, démonokkal még sosem kerültek szembe.

Mr. Plummer rájuk ordított:

– Mit álltok itt?! Utána! Az a sátán fattya nem szökhet meg! – A férfi is futásnak eredt, ám katonái hamar lehagyták, ő pedig lepihent egy fa tövében. Mr. Plummer a legkiválóbbak közül válogatta ki az embereit, bízott bennük, hogy nélküle is teljesítik a feladatot, a csapat vezetését rangidős tisztje, John Morgan vette át.

A különös farkas támadása után a katonák óvatosabban haladtak előre, hosszú ideig csupán a fiú nyomát követték. Már mélyen az erdőben jártak, tudták, bármi leshet rájuk, ám farkasnak nyomát sem

látták. Sőt, a környék túlon túl csendes volt, mintha a szél is elkerülte volna ezt a kísértetjárta erdőt.

A fiú nyomai egy romvárosnál értek véget. A katonák még soha életükben nem láttak hasonlót, legfeljebb könyvekben, ahol a régmúlt pogány, szentségtelen építészetét örökítették meg. Az épületromok egy tisztáson álltak, a köveket, díszesen faragott oszlopokat oly sűrűn benőtte már a borostyán, hogy a hely szinte eggyé vált az erdővel. A hatalmas kőfalak, melyekre egy istentelen, pogány vallás szimbólumait vésték, oly őszöregnek tűntek, mintha magából a földből nőttek volna ki, nyomot hagyott rajtuk az idő, eső és szél koptatta őket. A törmelék közt akadt néhány épület, mely megúsza a pusztítást, a kúp alakú, csipkézett kupolák még mindig épnek tűntek.

Hogy ez a pogány hely miként maradhatott fenn, a katonák nem értették. Hisz az egyház tűzzel-vassal irtotta az istentelen kor emlékeit. *Itt valami nagyon nincs rendjén...*

A Jacobs fiú a kövek közt botorkált előre, a katonáknak kötelességük volt követni. Biztosra vették, hogy a düledező falak közt végre elkapják azt a kis anyaszomorítót.

Cailie egészen a romváros bejáratáig követte a farkast, ahol szem elől tévesztette. Az egyik pillanatban még ott volt, aztán... A kisfiú jól tudta, hogy az állat éppen ide vezette, azt akarta, hogy elérjen ideig. Minden olyan csendes és nyugodt volt a romok közelében.

Cailie félelem nélkül baktatott föl a kőlépcsőn, majd érdeklődve, nyakát nyújtogatva járt az oszlopok és faragások közt, melyek túléltek az idő próbáját. Lenyűgözték a látottak, soha életében nem hagyta el a falut, ahol felnőtt. Ott csak kicsi, zsúpfedeles házak álltak, csupán az előljáró otthonát és a templomot építették kőből. *Itt viszont minden hatalmas és csodás!* Cailie gondolatban már bátyjával

kergetőzött a romváros útvesztőjében. El sem tudta képzelni, miként lehetséges, hogy ezt eddig ők nem fedezték fel maguknak.

A fiú annyira belemerült a gondolataiba, hogy szíve majd kiugrott helyéből, mikor ismét fölharsantak mögötte a kiáltások. A katonákat nem sikerült leráznia, újból a nyomában voltak. El kellett rejtőznie a romok között.

A törmelékek, épületek félhomályában rohanva Cailie nehezen vette észre a lépcsőt, a legutolsó pillanatban torpant meg. Az odalént tátongó, fekete mélység tökéletes búvóhelynek tűnt. Ahogy a legtöbb gyerek, ő is félt a sötétől, az ismerlentől, ami az árnyak közt lapulhatott. Ami ott lakott minden homályos sarokban, a szekrényekben és az ágya alatt. Ez a hely pedig... Cailie már az első pillanatban érezte, hogy van valami odalént. De nem volt választása. Egyre inkább fölfogta, hogy bátyja nincs többé, megölték, és rá is hasonló sors vár, ha a katonák elkapják. Könnyeivel küszködve megindult lefelé a girbegurba, ösöreg lépcsőn. Ahogy elfogyott a külvilág fénye, mind kevesebbet és kevesebbet látott maga körül. A lépcső valóban a fekete semmibe vitte, néhány pillanat múlva Cailie az orráig sem látott. Vakon tapogatózva lépkedett, tenyerével a nyálkás, férgektől hemzsegő falnak támaszkodott. A fiú mégis elvesztette egyensúlyát, és akkorát esett, mint még soha életében. Karját, lábát összezúzta, fejét is több helyen beütötte, a lépcsősoron lebucskázva végül földet ért és kiterült, akár egy béka.

Szegény Cailie a hátába nyilalló fájdalomtól először még levegőt sem tudott venni, csak feküdt a sötétben mozdulatlanul. Fogalma sem volt, mennyi ideig hevert így, hamarosan azonban hangokat hallott, felettébb ismerős hangokat. A katonák már a lépcső tetején jártak, az ódon, nyálkás falakat fáklyafény világította meg. Cailie felült, bár rettenetesen sajgott mindene.

Tudta, bármi áron tovább kell mennie. Föltápászkodott, vérző térdrel, felrepedt szemöldökkel, sántikálva folytatta útját a sötétben. Végeláthatatlanul hosszú, folyosókkal tagolt, ősrégi labirintus kanyargott előtte.

Az árnyak közül pedig láthatatlan szemek figyelték.

A lépcsősor aljánál a katonák megtorpantak. Ritkán kellett a fáklyát és lámpást használniuk, legfeljebb akkor jött jól, ha valamely szentségtelen személy otthonát kellett felgyújtaniuk, nehogy a sátni fertőzés továbbterjedjék. A tűz mindent megtisztít, még az ember lelkét is.

Mindannyian buzgó hívek voltak, ennek ellenére megfagyott ereikben a vér, mihelyst az ismeretlen, végeláthatatlan folyosó falára világítottak. Egy régi, föld alatti templom útvesztőjében lehetek, mindenhol az ősi vallás motívumai lestek rájuk. Egyszerű, primitív rajzok a falakról és különös, szárnyas angyalok domborművei a mennyezetről. Maga a folyosó egy rendkívül magasra vájt, végeláthatatlan barlangrendszerre emlékeztette őket. A lépcső aljában kevéske vért találtak. *A fiú bizonyára megsérült, így sokkal könnyebben elkaphatják. Az előny ezúttal az ő kezükben volt.*

A katonák futólépésben haladtak előre, mindannyian érezték, hogy van odalent valami... valami furcsa és félelmetes. Ennek ellenére nem hitték, hogy bajuk eshet, bíztak egymásban, magukban, a képességükben, de legfőképp az istenükben. Az Örökkévaló nem hagyja, hogy hű szolgálai a gonosz martalékává váljanak szent küldetésük közben.

Leginkább a különös angyalok zavarták őket, melyek kaotikus összevisszaságban kavarogtak a mennyezeti domborműveken. Nem torz, rút lények voltak ezek, szép arcuk, hatalmas szárnyuk miatt

valóban angyalnak tűntek, a katonák mégis rettegéssel figyelték őket. Olykor-olykor a lámpással megvilágították a faragásokat, lassan haladtak előre, mégsem vették észre, mikor fölöttük megmozdult valami.

Cailie araszolgatva haladt előre a sötétben, háta mögött hallotta a katonák hangját. Reszketett, félt és fázott is, úgy érezte, mintha egy fekete, dohszagú jégverembe esett volna. Tenyerével undorító csúszómászókat és bogarakat tapintott. Mikor elágazáshoz ért, gyorsan döntött. A falak mentén jobbra fordult, így folytatta útját, közben igyekezett, hogy megjegyezhesse, merre jött. Hiába menekül meg üldözőitől, ha egyszer örökre a labirintus fogságában marad. Kis idő után azonban rájött, hogy csapdába esett. Nem folyosóra, hanem valami teremfélebe keveredett, és nem talált más ajtót, mint amin bejött.

Cailie rémülten figyelte a fáklyák fényét és az árnyékokat, melyek szinte már bűvőhelye előtt jártak. Ekkor varázsütésre halvány derengés fénylett fel a háta mögött. A fiú megfordult, rendkívül különös látvány tárult elé.

A szentélyben lehetett, a szürkésfehér fényben felsejlett előtte egy kinyújtott karú, szárnyas szobor. Az angyal lehajtotta fejét, mintha csak istene előtt hódolna, két tenyerét Cailie felé nyújtotta. A fiú furcsa kábulatba esett, talán a fény tette, vagy maga a tárgy, ami a szobor markában lapult. Cailie öntudatlanul az angyalhoz sértált, és átvette az ajándékát, anélkül, hogy csak egy futó pillantást vetett volna rá.

Abban a pillanatban újból sötétség borult a teremre, a fiú felocsúdott. Érezte, hogy lapul valami a tenyerében, valami hideg és sima... ám nem maradt ideje jobban megvizsgálni. A katonák már

a szentély bejáratánál jártak, a fáklyák, lámpások fénye a terem falán és padlóján csillogott. Cailie az angyalszobor árnyékába menekült, és meglapult a fal mellett. Még lélegezni sem mert, nehogy elárulja magát, szívverése is túllontúl hangosnak tűnt.

Bár a katonák sem a fiú szívdobbanását, sem lélegzetvételét nem hallották, sőt, a furcsa, földöntúli fényből sem érzékelték semmit, mégis megtorpantak. Először azt hitték, a folyosó leágazásához értek, ám amint jobban szemügyre vették a bejáratot, rájöttek, hogy egy tágas terem húzódik mellettük. John Morgan két emberét a szentélybe küldte, ő a többiekkel haladt tovább. Ám alig tehettek néhány lépést, a fiatal katona valami igen különösét érzett. Az amúgy bátor, határozott férfiak valósággal reszkettek a folyosó félhomályában, a fáklyák fénye lobogott, mintha rendkívül erős szél fújt volna a föld alatt.

Philip Thomas látta meg elsőként: épp a mennyezetet kémlelte, mikor az a különös árny alakot öltött és a földre ugrott a katonák közé. Minden túllontúl gyorsan történt. Philip nem is igazán tudta, mit lát, csupán állt döbbenet: két társa, akik a szentély felé indultak, élettelen, véres testként zuhantak a földre. Az a valami egyetlen mozdulattal átharapta a torkukat, felmetszette a mellkasukat, de hogy pontosan mivel csinálta, Philip nem tudta. Leginkább valami torz, különös árnyat látott maga előtt. A fiatalember csak akkor tért magához valamelyest, mikor látta John Morgant elszaladni. A lény folytatta esztelen tombolását, és bár néhány lövés eldőrdült, a többi katona is hasonló sorsra jutott, mint két társuk.

Philip Thomas futásnak eredt, háta mögött felhasított zsigerek és vér szagát hagyta. Az évek, évtizedek, sőt, talán évszázadok óta néma labirintusban hosszan visszhangzott a katonák halálhörgése. John és Philip rohantak, ahogy lábuk bírta, és egy cseppnyi lelkiismeret-furdalást

sem éreztek, amiért magukra hagyták társaikat. Hisz úgysem tehetek volna semmit.

Amit láttak... soha életükben nem találkoztak a gonosz ilyen borzalmas megnyilvánulásával. Az emberfiát már attól kirázta a hideg, ha egy megszállt személy vagy boszorkány szeme közé nézett... A két katona futott hát, ahogy csak erejükből telt. Philip lábai félúton összeakadtak, és akkorát esett, hogy kis híján nyakát törte, ám társát ez sem érdekelte. John rohant tovább, és pár pillanat múlva el is tűnt Philip elől, csupán a tompa fény maradt utána a labirintus folyosóján.

A fiatal katona föltápáskodott a földről. Halk imádságot mormogott, miközben patakozott róla a víz, pedig rettenetesen fázott. Perceken át bolyongott a folyosók útvesztőjében, mielőtt sorsa őt is utolérte volna. A lény a sötétből csapott le rá, és pillanatokon belül Philip Thomas is csatlakozott társaihoz, szétmarcangolva, hatalmas vértócsa közepén feküdt az ódon falak közt.

Cailie az oltárszobor rejtekében bújt, mikor az első kiáltások felharsantak, befogta a fülét. Tenyerében még mindig ott lapult az angyal ajándéka. Valami borzalmas dolog történt odakint, a dohos falak közt vérszag terjengett, a fény is kihunyt, csupán egy fáklya gurult be a szentélybe.

Kis idő elteltével a hangok megszűntek, ismét némaság telepedt a föld alatti labirintusra. A fiú mozgást látott. Valami besurrant a terem árnyai közé, gyorsan, akár a szél, ügyesebben, mint egy állat. Felfutott a falakra, a mennyezetre, mintha csak keresne valamit vagy valakit. Végül leereszkedett a földre és mozdulatlaná dermedt. Cailie nem akarta látni... de úgy megbénult a félelemtől, hogy még a szemét sem tudta lehunyni.

A földön heverő fáklya fényében egy fekete alak állt, volt keze és lába, már-már embernek tűnt. A kisfiú az arcát nem látta, csupán a szemét, mely izzott, akár a fehér parázs. Cailie azt hitte, az ő életét is elveszi. A lény megindult felé, de aztán félúton megtorpant. Fejét felszegte, mintha csak a folyosóról beszűrődő hangokat kémlelné, majd olyan gyorsan, ügyesen, ahogy jött, kisiklott a teremből.

Cailie elővakodott a fal mellől, bukdácsolva magához vette a földön heverő fáklyát, majd kirohant a szentélyből. Még soha életében nem futott ilyen gyorsan, valóságos villámként cikázott a végeláthatatlan folyosón, a termek és leágazások útvesztőjében. Teljesen eltévedt, ezt azonnal belátta. Mikor hosszú idő után világosság derengett fel előtte, szíve nagyot dobbant az izgalomtól. Fehér fény volt ez, Cailie szinte hallotta az erdő madarainak énekét, érezte az avar illatát... arra kijáratnak kellett lennie!

A fiú ismét nyakába szedte a lábát, már-már úgy érezte, megmenekült. Kis híján megállt a szíve ijedtében, mikor egy erős kéz nehezedett a vállára. Cailie szó szerint a katona karjaiba rohant.

– Mit műveltél? – ordította a férfi vérben forgó szemmel. – Miféle istentelen démont szabadítottál ránk? Mi a fene vagy te?

Cailie soha életében nem ártott senkinek. Most mégis fogta egyetlen fegyverét, a fáklyát, és John Morgan arcába nyomta. A férfi ellökte magától a fiút; Cailie a földre zuhant. A katona üvöltve próbálta menteni a szeme világát, esztelen tombolásában eltaposta volna a fiút, ám Cailie még időben arrébb hemperedett, majd felpatant a földről, és a fény felé iramodott. A férfi zihálva, félig vakon azonnal utána vetette magát.

Jól gondolta, a folyosó az erdő fái közé, a szabadba vezetett. Csak hogy az ősi labirintust vaskos rácsok zárták el a külvilágtól. John Morgan már járt erre, talán ez volt az utolsó csepp a pohárban,

amiért esztét veszítette. Ott volt előtte a menekülés lehetősége, ám a rácsokon nem juthatott keresztül. Úgy hitte, a kisfiút is csapdába ejtheti.

Cailie sokáig topogott a kijáratnál. A katona már kis híján beérte, ezért hozzátartott, hogy keresztülpréselje magát a rácsok közt. Más lehetősége nem maradt. Először úgy érezte, végleg beszorult, ott marad örökre, és legfeljebb csupasz csontváza bucskázik majd ki a szabadba... Aztán mégis sikerült, a vékony, kicsi fiú kipenderült a folyosó szájánál összegyűlt avarba. John Morgan még utána nyúlt, de már nem tudta elkapni. A katona ekkor fordult ki igazán önmagából, szünet nélkül káromolta az égieket, a rácsokat ütötte-vágta, hol az öklével, hol a fejével. Cailie a földön ülve, dermedten bámulta a férfit.

– Rohadt kis fattyú! – ordította a katona. – Szétszedlek, ha kijutok innét, agyonváglak!

John elhallgatott, és tekintetét az avarban kuporgó fiúcskára szegezte. Élete utolsó másodpercében visszanyert valamennyit régi józanságából, szeme, arca ismét emberi formát öltött. Cailie csupán annyit látott, hogy valami visszarántotta a katona testét, vissza a folyosóra, a sötétbe. A férfi üvöltött, a rácsokra vér fröccsent. A fiú ruháját és arcát is apró vércseppek pettyezték.

Cailie még mindig nem mozdult. Végül elhalkult minden, az élet pedig visszaköltözött az erdőbe, a romváros fölé egy csapat varjú érkezett, károga vitorláztak a szélben.

Cailie a tenyerébe pillantott. Úgy szorította azt a valamit, hogy körme véres barázdát szántott a bőrébe. Koromfekete, csillogó követ tartott a kezében, formára faragták, ám a kisfiú nem jött rá, mit ábrázolhat. Az angyal ajándéka medalionfélének tűnt, a tetején kis lyuk tátongott, bizonyára a lánc helye volt.

Cailie végül összeszedte magát és feltápászkodott a földről, majd sántikálva futásnak eredt. Véres, könnyektől maszatos arccal indult újabb gyötrelmes útjára, és bár fogalma sem volt, hol lehet éppen, tudta, csupán egy hely van, ahol biztonságban érzi magát. Ahol megvédik és szeretik.

Haza kellett mennie.

Mr. Plummer várt, de még mennyit. Végül már olyan ideges volt, hogy szünet nélkül köpködött és káromkodott. *Az emberei még egy kölyköt sem tudnak elkapni, hát miért nem puffantották már le?! Hogy lehetnek ilyen szerencsétlenek?! Aztán saját magára gondolt és sérülésére. Lehet, hogy egy egész farkasfalka tanyázik az erdőben? Talán erősítésre volna szükségük, nagy hatalmú varázstudók segítségére?* Bár mindezt végiggondolta, sebe túlon túl sajgott ahhoz, hogy bárminek mű együttérzést tanúsítson emberei iránt. Rettenetesen fáj a karja, ezért úgy döntött, nem vár tovább azokra a bugrisokra.

– Felőlük aztán el is vérezhetek itt! – Föltápászkodott a földről, és puskáját botként használva visszabaktatott az út szélére. Közben néhányszor a háta mögé lesett, nem jönnek-e beosztottjai, ám ahogy eddig, eztán is hiába várt.

Kiérve az erdőből Mr. Falvey-t és testőreit megtalálta az országúton, a nemes férfiak hátasaikon várakoztak, méghozzá meglehetősen türelmetlenül.

– Az ég szerelmére, Mr. Plummer, mi történt magával? – kérdezte Mr. Falvey, a prefektus úr, miután lovával a férfi közelébe táncolt. A katona csupán most hagyta abba a káromkodást és köpködést, ám a szokásos formát, a vigyázzállást és tisztelgést ezúttal mellőzte. Tekintve, hogy jobb karját kis híján leharapták.

– Hát, uram... ha volt szemernyi kétsége is a fiú bűnösségét illetően, most sutba dobhatja.

– Mi a fene történt magukkal?

– Az a kis ördög... az erdő vadjai engedelmeskednek neki, úgy hiszem. Egy farkas művelte. – Mr. Plummer sebesült karját a prefektus úr felé mutatta, bár az is szörnyű kínokat okozott neki, hogy megmozdítsa.

– És? Hol a fiú? Hol vannak az emberei?

– Nem tudom, nagyuram. Hátramaradtam, mert úgy éreztem, már nem vennék sok hasznomat. Vártam, de nem jött vissza egy sem. Először elátkoztam magamban a nevüket is... De most már sokkal inkább aggódom miattuk, nagyuram. – Mr. Falvey idegesen járatta végig tekintetét megmaradt katonáin, végül előkapta cirádás, aranyozott zsebóráját és felnyitotta.

– Nos, uraim! Nyugodtan kijelenthetem, hogy már... legalább három órája ácsorgunk itt tétlenül.

– Azt hiszem, erősítésre volna szükségünk, ha megbocsát... – Mr. Plummer eközben a lova mellé sétált, egy katona segített neki felülni a nyeregbe.

– Igaza lehet – tette hozzá Mr. Falvey, óráját pedig ismét a zsebébe süllyesztette. – Nem tudom elképzelni, hogy ezt a dolgot miként szűrhatták el ennyire, mindenesetre már csak egyben reménykedhettem. – Pillantása kísérőjükre, a falubeli fickóra esett. – Mr. Hudson!

– Nagyuram!

– Ez a... Jacobs fiú hány éves?

– Úgy kilenc-tíz lehet, nagyuram.

– Pompás. Akkor talán hazamegy. Ha nem... valószínűleg soha többé nem látjuk.

– Egy nagyobb csapattal átkutathatnánk az erdőt...

– Ez a megye legnagyobb erdeje, Mr. Plummer. Egy sereg kéne hozzá. De majd még meglátom, talán büntetésként kiutalom magának a feladatot. Itt töltheti az idejét egész a nyugalmazásáig. – Mr. Falvey megmaradt emberei élére vágatott, utolsóként egyik katonájának még ezt vetette oda: – Maga itt marad.

– Hogy... hogy itt? – kérdezett vissza az erős, tagbaszakadt férfi, olyan rémülettel a hangjában, mint egy kislány, akit leküldtek a sötét pincébe.

– Igen, itt. Hátha azok a szerencsétlenek mégiscsak visszajönnek. Mondja meg nekik, hogy a faluban leszünk. Ott csatlakozhatnak.

– De... maradjak itt, egyedül?

– Ejnye, katona! Sosincs egyedül, az Örökkévaló mindig magával van. – Mr. Falvey elvigyorodott azzal a jól ismert, rideg mosolyával, majd megmaradt embereivel elvágatott.

A katona egyedül maradt az út szélén a rábízott lovakkal. Késő délután felé járt, lassan besötétedett, ez pedig nem tetszett neki. Végül egy óra múltán kerekét oldott, és sokkalta barátságosabb környezetben, egy útszéli fogadóban várakozott tovább.